L'OPINIÓ socialista

N.º 32 - II època Portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) 40 Ptes.

EL PARLAMENT: CATALUNYA RECUPERA LA SEVA INSTITUCIÓ LEGISLATIVA

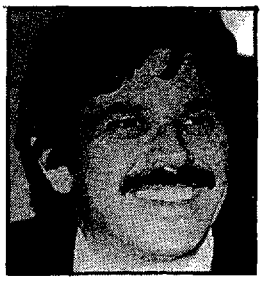

"L'Opinió Socialista", òrgan de debat

Com a portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), **L'Opinió Socialista** inicià el seu camí el 16 de juliol del 1978. La seva primera editorial es referia al fet que, mentre la dreta econòmica mantingui el monopoli dels grans mitjans de comunicació, "serà necessari que els partits d'esquerra tinguin òrgans informatius independents del poder dels diaris i dels interessos de la burgesia". Aquesta necessitat, avui, a Catalunya és més palesa encara que aleshores. La crisi de la premsa escrita, la manca de regulació legislativa per a la lliure emissió radiofònica, l'escandalosa situació de RTVE i els constants atemptats contra la llibertat d'expressió dibuixen un panorama fosc. En plantejar-nos una nova etapa del nostre òrgan de premsa, a fi de fer-lo més efectiu i recollir les suggerències que hem anat rebent, volem fer un servei a una societat que pateix deficiències informatives i manipulacions del mès pur estil franquista.

L'objectiu d'una publicació quinzenal no pot ser l'actualitat de la notícia, sinó un nivell de major profunditat, de debat, de crítica, una voluntat de formació que no és possible en mitjans de circuit més ràpid. Cap aquí vol anar la nova etapa de **L'Opinió,** que neix, fruit d'un treball en equip, amb el desig d'esdevenir una eina per als militants socialistes que hi han de trobar un mitjà amb portes i finestres obertes al debat i un instrument de formació; una eina per als simpatitzants i votants que els ha de permetre un contacte informatiu amb la seva opció política i social i, finalment, però no el menys important, una eina al servei de tots els mitjans de comunicació. Les pàgines de **L'Opinió** apareixen amb vocació de servei cap els altres mitjans, cap a la ràdio, cap a la premsa escrita, àdhuc cap a la televisió amb l'esperança que algun dia serà també un veritable i formidable mitjà d'informació i formació.

La publicació es divideix en dos grans blocs: un dedicat a la contesa política i un altre que podria portar el rètol de **canviar la vida** en el qual, seguint el vell Plaute, voldríem que cap tema fos estrany, on es parlarà del model de societat que volem, de la cultura a la qual aspirem, de les alternatives a cada un dels sectors que afecten la vida dels treballadors. Algunes seccions es mantenen, altres desapareixen. Entre aquestes la d'opinió, perqué entenem que tota la revista ha d'estar oberta a l'opinió. Volem fer un veritable òrgan de debat. Per això s'ha suprimit aquesta secció que anunciava com exclusiva el que ha de ser la principal característica de la publicació. Per això les cartes dels lectors ocuparan un lloc privilegiat. Per això, s'inclouen billets curts que permetin expressar opinions diverses sobre un tema. Per això, les seccions estan obertes a totes les opinios socialistes.

Cal encetar el diàleg entre els militants.

L'esmentada editorial deia que, per tal que aquell projecte es fes realitat, calia la col.laboració de tots. Aquesta col.laboració, avui, és tant més imprescindible quan **L'Opinió Socialista** comença una etapa nova que pren com a prioritària l'opció del debat. Invitem, doncs, a les organitzacions del Partit, a cadascun dels militants i a tots els simpatizants a participar activament en **L'Opinió Socialista,** portaveu i òrgan de debat del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE).

Salvador Clotas
Secretari Nacional de Premsa i Informació

PSC (PSC-PSOE)

L'OPINIÓ SOCIALISTA
Portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
c/. Canuda n.º 26, 1er. Tel. 301 75 99
Direcció: *Rosario Ros*
Redacció: Josep Manuel Campillo / Albert Musons / Rafael Manzano / Xavier Capdevila / Carmel Rosa / Josep Mª García / Elisenda Yll.
Fotògrafs: Tomi Socias / Silvia T. Colmenero.
Correcció: Marta Hernández i Pibernat.
Compaginació: Ignasi Agustí.
Impressió: Comunicación Editorial, S.A.
D.L.: B-33903.

Un any d'ajuntaments democràtics

En una anàlisi objectiva de la incidència política que els nous ajuntaments han tingut en la població, més aviat hem d'ésser poc triomfalistes, i no gaire optimistes.

El poble no ha copsat el canvi en la seva profunditat, ni ha vist les transformacions anunciades ara fa un any. Per què ha passat això?

Doncs, senzillament, perquè igual que quan es construeix, primer es fan els fonaments, molt importants, però que no es veuen. Els ajuntaments democràtics han passat el primer any posant "ordre a casa", i això que no es veu ha estat fonamental:

— La desaparició de la corrupció clàssica.

— Trobar una sortida a l'endeutament municipal anterior.

— Aconseguir una major participació en els impostos de l'Estat, per tal que les hisendes municipals puguin fer noves inversions.

— La reorganització interna del personal.

— L'aprovació dels primers pressupostos per al 1980, fets ja pels nous ajuntaments.

Són les realitzacions necessàries per començar a "aixecar l'edifici".

Es a partir d'ara quan realment els nous ajuntaments hauran d'explicar què fan o què no fan.

I aquí també caldrà millorar molt els canals d'informació i posar en pràctica, de veritat, els conceptes de participació ciutadana i de descentralització real.

I serà així com els ajuntaments socialistes es diferenciaran dels altres:

— perquè la seva acció serà primordialment d'equipaments socials,

— perquè caldrà fer obres útils més que "grans obres",

— perquè abans, durant i després el poble n'haurà d'estar assabentat i podrà participar a través dels Consells de Districte en la presa de decisions,

— perquè només quan el poble n'és el protagonista és quan l'Ajuntament pot ser tornat al poble, com dèiem a la campanya electoral, i aquest és i serà el repte dels nous ajuntaments: no sols treballar per al poble, sinó amb el poble.

Un año de ayuntamientos democráticos

En un análisis objetivo de la incidencia política que los nuevos ayuntamientos han tenido en la población, hemos de ser más bien poco triunfalistas y no muy optimistas.

El pueblo no ha comprendido el cambio en su profundidad, ni ha visto las transformaciones anunciadas hace un año. ¿Por qué ha pasado esto?

Pues, sencillamente, porque igual que cuando se construye, primero se ponen los cimientos, muy importantes, pero que no se ven. Los ayuntamientos democráticos han pasado el primer año poniendo "orden en casa", y esto que no se ve ha sido fundamental:

— La desaparición de la corrupción clásica.

— Encontrar una salida a la deuda municipal anterior.

— Conseguir una mayor participación en los impuestos del Estado, para que las haciendas municipales puedan realizar nuevas inversiones.

— La reorganización interna del personal.

— La aprobación de los primeros presupuestos para 1980, hechos ya por los nuevos ayuntamientos.

Son las actuaciones necesarias para empezar a "levantar el edificio".

Es a partir de ahora cuando los nuevos ayuntamientos deberán explicar qué hacen o qué no hacen.

Y aquí también habrá que mejorar mucho los canales de información y poner en práctica, de verdad, los conceptos de participación ciudadana y de descentralización real.

Y será así como los ayuntamientos socialistas se diferenciarán de los demás:

— porque su acción será primordialmente de equipamientos sociales,

— porque habrá que hacer obras útiles antes que "grandes obras",

— porque antes, durante y después el pueblo habrá de estar al corriente de las actuaciones y podrá participar a través de los Consejos de Distrito en la toma de decisiones,

— porque sólo cuando el pueblo es su protagonista el Ayuntamiento puede ser devuelto al pueblo, como decíamos en la campaña electoral, y este es y será el reto de los nuevos ayuntamientos: no sólo trabajar para el pueblo, sino con el pueblo.

FUNDACIÓ R. CAMPALANS DOCUMENTACIÓ

TARRADELLAS S'HA TORNAT PURITÀ

El "tabú del sexe" és quelcom que a la majoria ens han ficat al cap abans d'aprendre què significa "tabú" i perquè serveix el sexe. Gràcies a aquesta educació tan genial que ens han ofert els col.legis "nacionals" o de monges i capellans durant el franquisme ens trobem ara amb una educació sexual tan nefasta que, moltes vegades, és l'origen de matrimonis obligats i fracassats, d'histèries i frustracions, d'avortaments clandestins i suïcides o amb unes mínimes condicions sanitàries després d'un viatge amb avió i alguns bitllets de cinc mil, de fills indesitjats i de fills abandonats.

El govern autònom de Catalunya s'ha distingit en la seva història moderna pel seu progressisme, sempre superior al del govern central de l'Estat espanyol. Durant els anys 1932-39, la Generalitat Republicana va dictar lleis com la del divorci o l'avortament que eren tota una revolució d'avenç social, no solament a Espanya sinó també a Europa. L'any 1980, mentre el govern de Madrid, per mitjà del ministre **d'incultura** senyor de La Cierva, prohibeix una col.lecció de cromos d'educació sexual acusant-los de "pornogràfics", la conselleria de Sanitat promou una campanya de prevenció de l'embaràs i de promoció dels anticonceptius que sorprèn a tothom de forma satisfactòria pel seu progressisme.

Però, vet ací que quan no sortíem de la sorpresa de veure com es programava una campanya sense "tabús" sobre un tema de tanta importància com la contracepció, surt el senyor Tarradellas i la fa aturar "per problemes de tràmit" que no amaguen gens una certa escandalització semblant a a la dels nostres "puristes" ministres de Madrid.

Resulta, d'una banda, intolerable de veure com un conseller no pot desenvolupar una tasca que afecta la seva conselleria perquè no és del gust exprés del President, però per altra banda el fet no deixa d'ésser curiós si tenim en compte que fou Josep Tarradellas qui, com a conseller de Governació, signà algunes lleis tan progressistes com la mateixa que feia referència a l'avortament, durant la Generalitat Republicana. Potser és que amb el pas dels anys l'honorable ha oblidat aquells guanys de la Generalitat de Macià i Companys, o potser és que l'edat —com diu algú— fa als polítics més conservadors.

Finalment veig que l'afer de la campanya dels anticonceptius s'ha tornat a engegar i que Tarradellas n'ha sortir un xic amb "la cua entre cames" sense massa explicacions de la seva actuació.

A tant pocs dies de la seva jubilació, l'honorable Tarradellas hauria de prescindir d'aquest cops d'efecte personals als quals ens ha tingut tan acostumats el president en tres anys de mandat.

Anna TRUJILLO

DEBAT I INFORMACIÓ OBJECTIUS D'UN PORTAVEU

Companys de l'Opinió:

M'he assabentat que voleu emprendre una nova etapa del portaveu del Partit, tot convertint-lo en una revista bàsicament de debat entre els militants i d'informació socialista tant en l'àmbit de Catalunya com en el de l'Estat i del món.

En primer lloc, crec que la idea és encertada perquè un partit como el nostre, amb una base nombrosa i escampada per Catalunya, el primer que necessita són òrgans de debat on poder expressar cadascú la seva opinió, car, no hem d'enganyar-nos ni pretenc descobrir la sopa d'all, al nostre partit hi ha molt sovint fortes tensions ideològiques derivades de les diverses concepcions en què pot concebir-se el socialisme a Catalunya, combinant de la forma més adient la lluita per l'emancipació de la classe treballadora i per l'emancipació del nostre poble com a nació.

L'Opinió Socialista ha d'ésser, doncs, el primer lloc on es produeixin els debats oberts que, ara més que mai, necessita el nostre Partit. Ara bé, jo crec que, tractant-se del "portaveu oficial" del PSC (PSC-PSOE), els primers a encetar aquest debat han d'ésser els nostres companys de la direcció executiva del Partit. Es des del portaveu des d'on han de sortir, no solament les consignes que han d'utilitzar-se en una campanya electoral, sinó també les preses de posició oficials, el pensament del partit respecte a temes concrets i determinants. El militant o el simpatitzant socialista massa sovint queda parat davant la pregunta "i d'això, què en diu el PSC?". Es ben evident que el partit té les seves definicions preses respecte als temes en què es mou la política al nostre país, a l'Estat o al món, però, lamentablement, molt sovint el militant les desconeix, o la referència que en té són les notes que donen els diaris sobre les decisions de la Comissió Executiva o el Consell del Partit, notes sovint manipulades per la ideologia particular de qui les redacta o pels interessos dels poders que controlen cada un dels mitjans d'informació.

Es per tot això que em preocupa que el nostre partit no tingui uns mitjans de comunicació propis, estables i eficaços per informar en primer lloc als militants i per extensió a tot el poble de Catalunya. Es per això que m'ha preocupat aquest llarg parèntesi en què no ha sortit L'Opinió. I és per això que crec que els nostres companys dels òrgans executius del partit haurien de vetllar més per la "informació socialista", una informació oberta al debat i a la polèmica que passa dels del portaveu fins a la premsa comercial, a les ràdios o a la televisió.

Els mitjans informatius són una arma política transcendental i imprescindible a la nostra societat i cal que els socialistes en treguem més profit.

J.F.S.

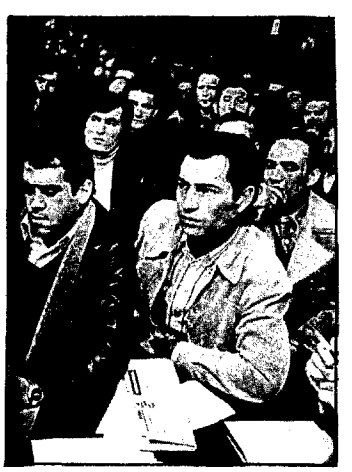

TRAS EL RESULTADO ELECTORAL, LA GRAN RESPONSABILIDAD DE LA IZQUIERDA

La política catalana y la política española son dos realidades que, aunque converjan en muchos, excesivos, puntos, hasta ahora se diferenciaban en un tema sustancial:

La correlación de fuerzas en el Parlamento español es favorable a la derecha, mientras que en Catalunya la izquierda ha sido en conjunto la corriente mayoritaria tanto en las elecciones para enviar representantes a las Cortes como en la municipales.

Esta situación ha conllevado y conlleva unas dificultades, unas renuncias y una lucha más tenaz para avanzar en el camino de la consolidación de la democracia y del cambio social, camino que, evidentemente, capitanea la izquierda. La dramática situación económica de nuestros ayuntamientos, los traspasos anquilosados de transferencias a la Generalitat, o los recortes al texto avanzado, progresista y absolutamente constitucional del Estatut de Sau, son pruebas de la obstaculización impuesta por la derecha gubernamental y centralista, al avance democrático en Catalunya, hasta ahora protagonizado por la izquierda.

Después del 15 de junio del 77, las campañas electorales de la derecha post-franquista y también de la derecha autóctona, escudada en el "nacionalismo" para hacerse diferenciada, han mantenido la tesis de que sólo unos diputados, senadores, alcaldes o concejales de ideología semejante a la de quien manda en Madrid pueden garantizar el llenar de contenido las instituciones democráticas y que Madrid no cederá nunca (y al decir Madrid entiéndase la derecha, el capital) parcelas de su poder a manos de aquellos que luchan por un modelo de sociedad opuesto y excluyente del suyo, lo que ellos llaman las fuerzas "marxistas".

En Catalunya, en una hora crucial en que se consolidan de manera formal todas las instituciones democráticas, cuando se realiza la última de las elecciones necesarias para empezar la singladura del autogobierno, los resultados electorales dan un vuelco y un partido de derechas, y el conjunto de las derechas surge triunfante.

Catalunya no será un "experimento" único en las democracias europeas, Catalunya no será "una aventura" que era preciso evitar. La derecha se ha salido con la suya y ha sabido jugar hábilmente, casi todo a una carta, una carta llamada Jordi Pujol, que de momento ha ganado la primera partida.

Ahora tendrá ocasión esa derecha local de demostrar que, siendo afín al modelo de sociedad defendido por Madrid, es más fácil llenar de contenido la democracia en Catalunya. Tendrán que demostrarlo, o de lo contrario puede ser que se demuestren que el interés de Madrid es tener unos aliados en Catalunya lo suficientemente fieles para continuar negándose a ceder su poder, evitando con ellos, además, las incomodidades que la presión de unos gobernantes catalanes de izquierda pudieran ocasionar.

Es necesario que la izquierda sepa estar ahora en su sitio, tan importante y trascendental como si éste fuera el gobierno. Pasar de ser la primera fuerza política de Catalunya, como es el caso de los socialistas, a ser la primera fuerza de la oposición en Catalunya, sin dejar de ser la fuerza hegemónica de los trabajadores catalanes, conlleva una responsabilidad lo suficientemente seria como para no caer en la debilidad de excesivos consensos, o de cesiones y apoyos a cambio de cualquier efímero plato de lentejas.

La izquierda en Catalunya está en un momento trascendente para su futuro. O su labor en el Parlament se mantiene consecuente y fiel a sus principios ideológicos, en defensa de los intereses de las clases populares, sin traicionar a esos miles de votantes que todavía creen en una Catalunya Socialista, o tendremos que renunciar por muchos años a que las fuerzas populares, la izquierda, accedan al gobierno de nuestro país.

Luis E.SANZ

NOS VAN A ENTRAR EN LA OTAN

Hace unos días nos "echaron" por la televisión una entrevista de Soler Serrano con el secretario general de la OTAN, Josep Luns. Una entrevista significativa que se planteaba arropada por una especie de campaña sorda que, desde un tiempo a esta parte, nos lanza el Partido en el Gobierno, a través de los medios controlados. Se pretende crear un estado de opinión favorable a la entrada de España en la Alianza Atlántica. La entrevista con Luns fue más una operación de relaciones públicas que un verdadero debate sobre lo que significa la OTAN. Y más aún cuando Luns nos decía que los rusos son muy malos, que superan a la OTAN en capacidad armamentística y dejaba caer, como de casualidad, la posibilidad de una conflagración Este-Oeste. La OTAN era para Luns una especie de seguro de vida contra el comunismo, lo que en cierto modo no deja de ser verdad. Que se lo pregunten a los italianos sobre los que recae el veto de la OTAN para no dejar entrar a los comunistas en el gobierno. Que se lo pregunten al que fuera comandante en jefe de las fuerzas aliadas, Alexander Haig, que en Oxford dijo no hace demasiado tiempo que entrar en la OTAN era obtener la garantía de que no se produciría en el interior de los países afiliados una revolución. Lo que no dijo Haig era si para él nacionalizar una empresa americana era una revolución. La campaña del Gobierno nos está pillando desprevenidos y es necesario que las fuerzas progresistas se planteen de una vez un debate público a gran escala sobre la conveniencia de entrar en la Organización, porque de lo contrario "nos van a entrar en la OTAN".

Vicente ESCAZA

Companys: Us preguem que les cartes ens les adreceu escrites ens les quina, a doble espai i feu constar el vostre nom i adreça, així com una foto de carnet si voleu fer-vos conèixer.

L'OPINIÓ l 'hem de fer amb les opinions de tots. Escriviu!

La lluita política i ideològica del socialisme internacional

EL PROJECTE SOCIALISTA FRANCES

Michel Rocard, el "dofi" del socialisme francès.

CARMEL ROSA

El Partit Socialista Francès ha aprovat recentment un important document teòric i polític que és, alhora, una crítica argumentada de la crisi capitalista i la definició de les primeres mesures necessàries per anar cap a una societat socialista.

El document, titulat "El projecte socialista", ha provocat ja, dins i fora del partit, fortes polèmiques al voltant d'alguns punts controvertits, como el pas d'una economia capitalista a un sistema socialista, o el paper de la URSS en el manteniment de la pau mundial, o la política nuclear d'un futur govern d'esquerres. Però el punt que ha aixecat més polseguera, especialment en les columnes de la premsa, és el relacionat amb el paper de l'Estat en les transformacions previstes de la societat i en l'organització d'un nou sistema de poders més democràtics, descentralitzats i autogestionaris. Dins d'aquest capítol, han tingut un paper primordial les apreciacions sobre els problemes regionals o de les entitats nacionals i culturals minoritàries. A Catalunya, aquests debats es poden comprendre perfectament perque són el nostre pa de cada dia.

L'estudi, en el seu conjunt, té un centenar de pàgines d'un format més gran que "L'OPINIÓ" i constitueix una important contribució teòrico-política a la doctrina i a la pràctica socialistes. S'hi estudien problemes tan diferents com el creixement econòmic i les noves relacions de treball; les bases inicials del sistema autogestionari; l'expansió del sector públic i de les nacionalitzacions; la difusió de la cultura, de l'ensenyament i de la ciència; la política nuclear; el medi ambient, els drets de la dona i de la joventut i la conquesta de nous espais de llibertat. També s'exposen mesures per acabar amb l'atur forçós i combatre la inflació i es dediquen capítols importants a la política internacional d'un govern d'esquerra, incloent-hi la construcció de l'Europa dels pobles.

Com que és molt difícil donar una apreciació global del document, encara que sigui molt condensada, serà més adient tractar un parell de punts, així com explicar l'estat d'esperit amb què s'ha aprovat el text definitiu, especialment ara que la unitat de l'esquerra està pràcticament esmicolada a França.

Quins objectius?

El projecte socialista consta de tres parts principals —Comprendre, Voler, Actuar—, acompanyades d'una introducció redactada pel propi secretari general del partit, François Mitterrand. La introducció porta per títol "Els socialisme dels anys 80", i està redactada amb un estil clar i precís, que contrasta amb algunes explicacions bastant carregoses del text.

El projecte anticipa la política socialista possible per a la dècada propera i "ofereix als francesos una perspectiva i una esperança després de la ruptura de la unió de l'esquerra". "Un gran poble, afirma la introducció, no suporta per molt temps ésser privat d'un objectiu".

Després de precisar que el punt fort dels socialistes francesos és la idea sempre vigent de construir una societat sense classes, Mitterrand afirma: "La nostra voluntat és d'establir un mètode, tan precís i concret com sigui possible per passar d'un estat econòmic, social, cultural i per tant polític, a un altre; per passar del sistema capitalista a França al sistema socialista. No donem un model de societat elaborat d'una vegada per totes. Inserim el nostre tarannà en una lògica de ruptura, la coherència de la qual impedeix aïllar els elements particulars o adaptar el dispositiu segons les circumstàncies". El projecte és un tot indivisible.

La voluntat de ruptura amb el capitalisme i la marxa cap al socialisme és afirmada, doncs, de forma inequívoca en el document. Per cert que s'atribueix al mateix Mitterrand la següent i recent reflexió: "Hem de guanyar les properes eleccions per assolir el poder i instaurar el socialisme. Si no es fan les dues coses a la vegada no val la pena d'anar al govern".

Quin estat?

El document és fruit d'un any i mig de reflexions, d'estudis i de debats a tots els nivells del partit, i fou ratificat en una Convenció especial del P.S. francès, celebrada els dies 12 i 13 de gener a París. Les discussions i discursos que hi tingueren lloc descobriren la importància dels punts en litigi, encara que, degut a la situació nacional i internacional, algunes discrepàncies fonamentals foren suavitzades. Per exemple, la naturalesa i la duració de les mesures econòmiques per facilitar el trànsit del

Joan Reventós i François Mitterrand. El projecte francès tracta especialment els problemes regionals, de les entitats nacionals i culturals minoritàries.

capitalisme al socialisme.

Per una banda, l'ala situada teòricament a l'esquerra del partit i la més pro-comunista, el CERES (el seu dirigent, J.P. Chevènement, és l'autor principal del "Projecte Socialista"), preveu una sèrie de nacionalitzacions importants i ràpides, així com una intervenció decisiva de l'Estat en les transformacions econòmiques i socials del país. Vist des d'aquest angle, la posició del CERES sembla més radical que la corrent Rocard, la qual creu que les transformacions econòmiques no seran tan fàcils ni tan ràpides de realitzar como es pensa, si no es vol sumir el país en una situació caòtica.

En canvi, pel que fa al paper de l'Estat, el corrent Rocard té una posició molt més esquerrana, oberta i autogestionària que la mantinguda pels altres corrents. Justament, aquest punt sobre el paper de l'Estat en el pas del capitalisme al socialisme és el que ha suscitat més polèmiques dins i fora del partit. Val la pena de tractar-lo amb més cura, ja que ens interessa directament. Es cert que el projecte dóna una importància preponderant i desmesurada al paper de l'Estat central (a França no n'hi ha d'altre) i minimitza la participació dels futurs organismes regionals i de les estructures autogestionàries. La polèmica, portada fins a l'extrem, es pot resumir en el següent interrogant: Es pot anar cap al socialisme partint de l'Estat actual, simplement descentralizant-lo? O bé és indispensable bastir un nou tipus d'Estat, més democràtic, federal i autogestionari?

Per justificar el paper preponderant de l'aparell d'Estat central, el document fa, per exemple, una crítica irònica i desplaent del que s'anomenen "guanys de maig del 1968", particularment desplaçada quan es tracta de "les entitats regionals, dels pobles i de les cultures minoritàries". Aquestes reivindicacions, entre moltes altres, són tractades amb gran lleugeresa i es califiquen de reivindicacions de la dreta tradicional.

El conegut sociòleg Alain Turenne ha criticat la dita postura amb arguments que val la pena reproduir: "En nom de l'Estat, del desenvolupament de la producció, de la productivitat i de l'interès nacional, es condemnen les aspiracions liberal-llibertàries, anti-tecnocràtiques i anti-centralitzadores dels moviments regionals, dels anti-nuclears i dels ecologistes, temes considerats de dreta. Aquesta posició, sentencia Turenne, només pot representar la ideologia de la nova classe dirigent; la dels tecnòcrates,

(Segueix pàg. 8)

(Vé pàg. 7)

que ataquen als qui no es sotmeten a la seva voluntat de poder. El projecte, acaba, revela tendències estatals i autoritàries perilloses."

Un altre comentarista conegut, Bernard Langlois, afirmava en el diari socialitzant "Le Matin": "Jean Chevenèment oblida, en la seva exposició requisitòria, tot un aspecte de la història del moviment obrer, principalment francès, el qual, contra les temptacions centralistes i burocràtiques, ha defensat sempre vigorosament els temes llibertaris, associatius i federatius, temes que són la font mateixa del socialisme autogestionari que el Partit Socialista segueix mantenint encara. La història del socialisme francès, finalitza Langlois, no es limita solament a la trilogia famosa: Jaurès, Blum, Mitterrand.

El corrent Rocard demanà, en una esmena, una redacció totalment nova del punt incriminat i obtingué el 35% dels vots. L'esmena derrotada afirmava, principalment, que "quan l'esquerra insisteix sobre els valors d'autonomia, de descentralització i de preservació de la natura, li dóna un contingut molt diferent al que li dóna la dreta". El text fou, això no obstant, considerablement modificat en un sentit més obert.

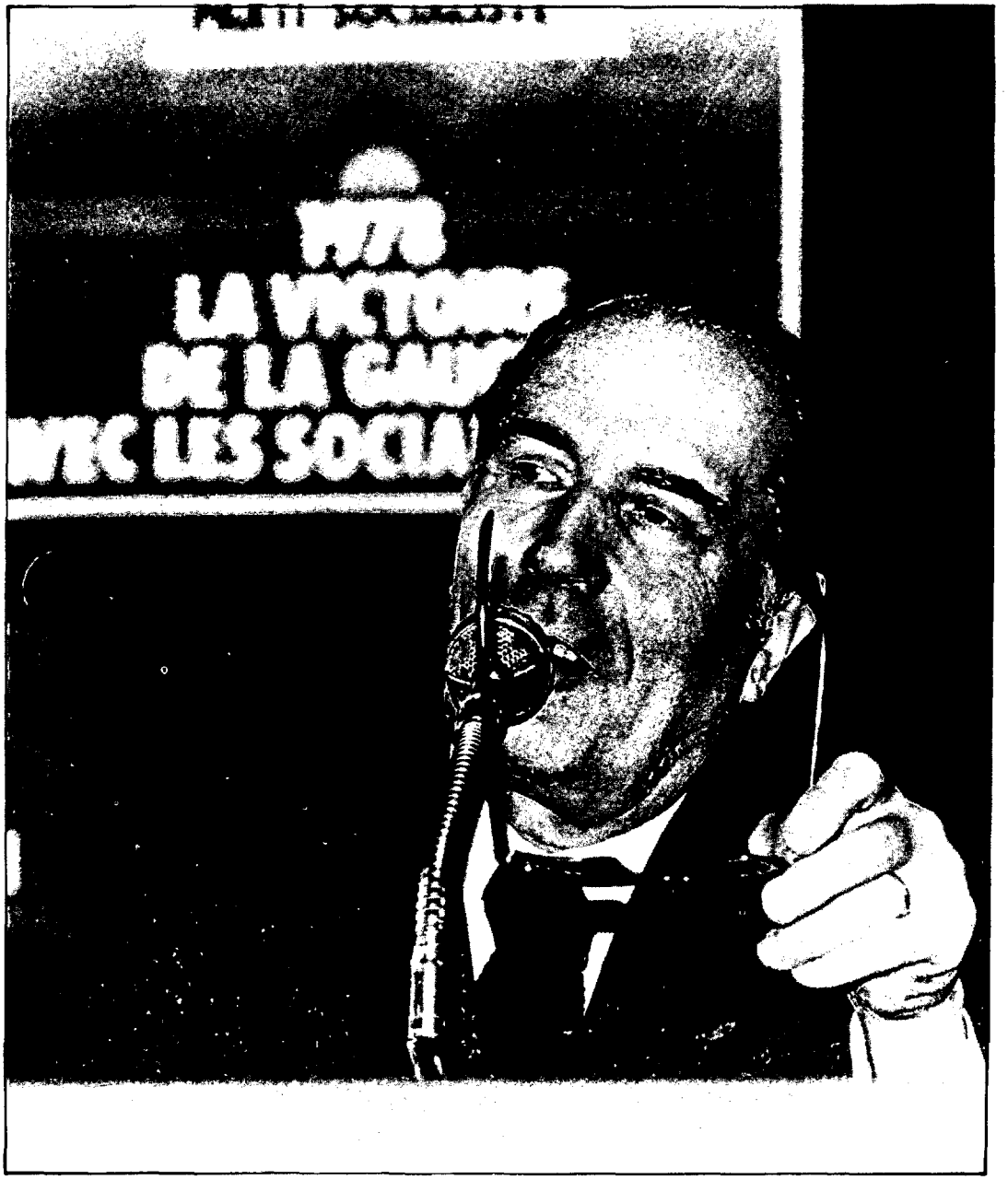

François Mitterrand, Secretari General del Partit Socialista Francès.

I la URSS, què?

Hem d'esmentar, encara que sigui breument, la discussió establerta al voltant de la política internacional de la URSS. El document afirmava en la seva redacció inicial que "l'eix de la nostra seguretat i de la pau europea passa per Moscou".

Una afirmació tan contundent en aquest moments de crisis bèl.lica provocà fortes reaccions dins del partit i de la Convenció, la qual refusà el text proposat: i aprovà el següent per a substituir-lo: "La seguretat de França resideix actualment en les aliances que ha contret, en la recerca constant de la desaparició dels blocs i en l'organització de l'Europa dels pobles. La nostra seguretat i la pau europea passen també per Moscú".

El partit condemnà, així mateix unànimement, la invasió d'Afganistan per les tropes soviètiques, alhora que es recordà que "un poble que n'oprimeix un altre no pot ésser un poble lliure".

El projecte fou aprovat, finalment, per unanimitat, a desgrat de les importants divergències manifestades durant els debats, però és ben cert que el text es presta a diverses interpretacions. Davant la delicada situació internacional actual i de perspectiva de les eleccions presidencials franceses per al 1981, ningú va voler comprometre's a fons. Les batalles es lliuraren només en els punts esmentats i a l'entorn de la política nuclear del partit.

Les conclusions de dues jornades de debats correspongueren a Mitterrand, el qual, després d'insistir sobre la necessitat de conquerir més llibertats i drets col.lectius, afirmà que aquesta conquesta només era possible si es realitzen, alhora, transformacions de les relacions de producció, l'ampliació del sector públic i la planificació. I conclogué: "El socialisme és la forma superior de la democràcia i no la forma culminant de la burocràcia".

Rocha, Parras, Balletbó i Clotas, al Congrés

NOUS DIPUTATS SOCIALISTES

El passat 9 d'abril s'incorporaren al Congrés dels Diputats, a Madrid, els nous diputats del grup "Socialistes de Catalunya", Xavier Rocha, Francisco Parras, Anna Balletbó i Salvador Clotas.

Com hom recordarà, les noves incorporacions obeeixen a les dimissions dels diputats Joan Reventós, Eduardo Martín, Carlos Cigarrán i Marta Mata, que han passat a ocupar llur escó al Parlament de Catalunya. Com és sabut, els càrrecs de diputat a Madrid i al Parlament català són incompatibles, encara que sí és compatible el càrrec de senador.

Això no obstant, l'Estatut d'autonomia preveu que el Parlament de Catalunya tindrà, entre altres facultats, la de designar els senadors que representaran la Generalitat al Senat. Aquesta designació haurà de fer-se en convocatòria específica per a la qüestió, i aquells seran elegits de manera proporcional al nombre de diputats de cada grup parlamentari.

Els senadors de la Generalitat, que hauran d'esser també diputats al Parlament, cessaran, a part del que ja disposa la Constitució, quan cessin como a diputats a la Cambra catalana.

XAVIER ROCHA I ROCHA.- Nasqué a Madrid el 12 d'abril de 1922. Resideix a Catalunya des del 1935, havent fet els estudis superiors i universitaris a Barcelona. Ingressà al notariat a Catalunya el 1953, essent ara notari de Premià de Mar. Es casat i té un fill.

Molt actiu en el camp cristià progressista, fou el segon Secretari General de Pax Christi (anys 60).

Des dels 60, s'integrà en grups gironins d'acció política, tot incorporant-se al gener del 76 al Reagrupament Socialista i Democràtic de Pallach, formant part contínuament del seu secretariat permanent.

Es primer secretari de la Federació del Maresme i conseller nacional.

FRANCESC PARRAS I COLLADO.- Nasqué a Alcalà la Real (Jaén) el 16 de novembre de 1934. L'any 56 es traslladà a Santa Coloma i posteriorment a Barcelona. Es comptable i està casat.

L'any 1960, junt amb altres cinc persones, Josep Valentín, Triginer, Jou, Joya i Victoriano Sánchez, va començar a militar activament en la reconstrucció de la FSC (PSOE) i de la UGT. Es membre del Comitè fins a l'any 77.

Va participar en la vaga d'Hispano Olivetti com a militant d'UGT i fou acomiadat de l'empresa. Fins a l'any 70 formà part del Consell Nacional d'UGT.

Va ésser primer secretari de la Federació barcelonina del PSC, càrrec que ocupà durant un any.

ANNA BALLETBÓ I PUIG.- Va nèixer a Sampedor (Bages) fa 36 anys. Es periodista i treballa a RTVE. També és professora a la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Militant de la Convergència Socialista (CSC), s'integrà amb aquest grup en el PSC(C) i posteriorment al Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). La seva lluita política es centra en el feminisme, essent a l'actualitat membre activa de la Comissió de la Dona del PSC.

A l'àrea sindical, és secretària general del Sindicat de Ràdio i Televisió de la UGT de Catalunya.

Al 1977 va ésser candidat en la llista dels Socialistes de Catalunya.

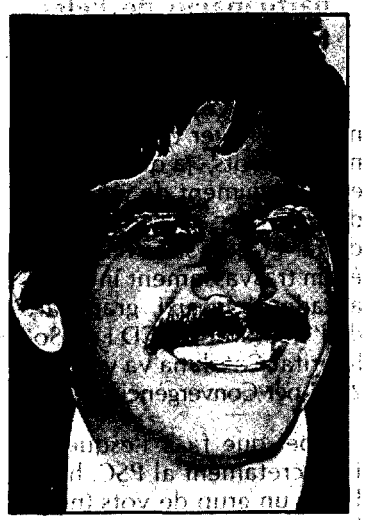

SALVADOR CLOTAS I CIERCO.- Nasqué a Barcelona l'any 1938. Realitzà estudis universitaris a Barcelona i a Perugia (Italia). Es llicenciat en Filosofia i Lletres i escriptor. Ha publicat diversos assaigs i una obra sobre novel·la contemporània titulada **Veinte años de novela.**

L'any 1962 fou condemnat, per un Consell de Guerra Sumaríssim a dos anys de presó, que complí a Barcelona i a Lleida.

Socialista independent des dels seus anys d'universitat, va ingresar en la FSC del PSOE l'any 77.

Pertany a la Comissió de Cultura del PSOE, de la qual fou coordinador durant el mandat de la Gestora.

Es secretari de Premsa i Política Informativa del PSC (PSC-PSOE).

FUNDACIO PAU CASALS DOCUMENTACIO

El Centre d'Estudis Socialistes (CES) ha analitzat els resultats electorals del Parlament i n'ha extret algunes conclusions provisionals (a complementar amb dades), entre elles que no hi ha hagut trasvassaments de vots de l'esquerra a la dreta, i que hi ha una tendència a la reconducció de la participació de l'electorat.

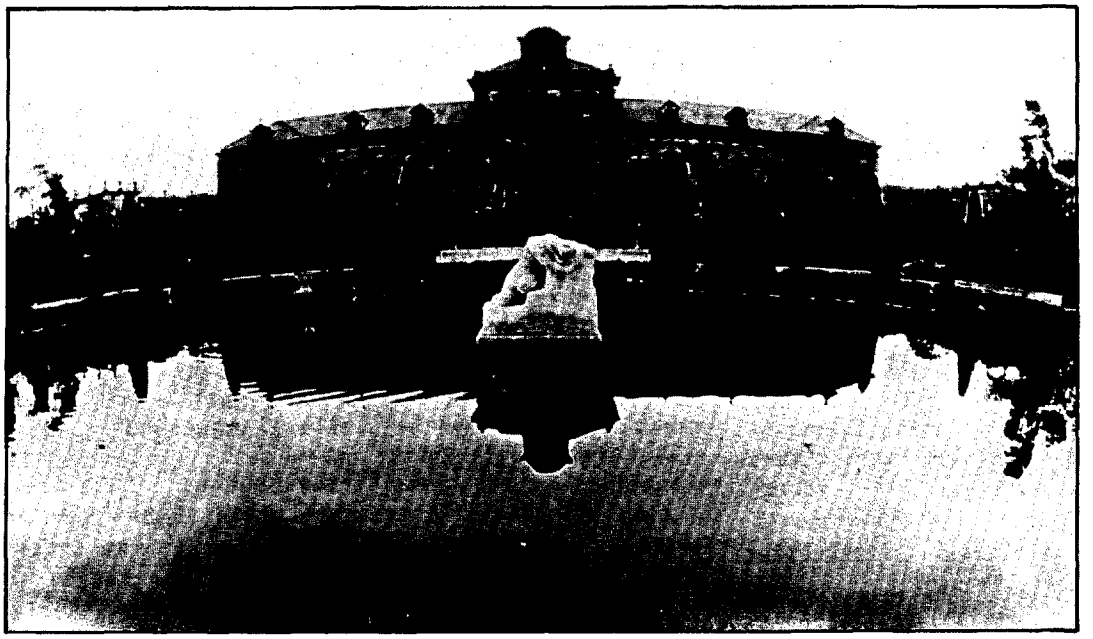

Al Parlament, els resultats s'han invertit.

El CES analitza el 20-M

LA DRETA NO HA GUANYAT VOTS DE L'ESQUERRA

Segons el CES, el 20 de març no hi va haver un trasvassament de vots, ja que segueix el manteniment de vots dins de cada bloc, d'esquerra i de dreta. El que sí hi ha hagut és un trasvassament interior, a cada bloc: així, gran part de l'electorat d'UCD i de Solidaritat Catalana va votar el 20-M per Convergència i Unió.

I pel que fa a l'esquerra, i concretament al PSC, hi va haver un grup de vots (nombrós) que anà a l'Esquerra Republicana (ERC), i encara un grup molt més important, i amb més incidència, que fou el que no votà, l'abstenció. Al PSUC també l'afecta el mateix que al PSC, encara que a molta menor escala.

Això no obstant, hi ha una excepció: Girona. Allí sí que hi ha hagut oscil.lacions entre els dos blocs. Convergència obtingué allí vots de la UCD i dels socialistes.

Abstenció obrera

D'altra banda, també cal tenir en compte el factor de l'abstenció, que aquest cop ho és geogràficament a nivell local. Així, per exemple, a Sabadell es notà un augment de la participació al centre (superior a les eleccions del 77) i, en canvi, la participació a la perifèria (emimentment obrera i immigrada) es va mantenir al mateix nivell que a les eleccions municipals. I aquesta situació s'ha repetit d'una manera constant.

Aleshores, dues premisses a tenir en compte: puja CiU a costa dels vots d'UCD i de SC, baixen PSC i PSUC per l'abstenció obrera (d'immigració sobretot) i el trasvassament de vots a l'ERC.

Segons el CES, tot partit té una banda flotant de votants i, precisament, la banda dels socialistes és la mateixa que la d'ERC, segons ho provaren algunes enquestes reduïdes realitzades en el transcurs de la campanya electoral. De manera aproximada, aquesta banda es pot calcular a l'entorn del 20 o el 25 per cent, malgrat que el trasvassament supera el percentatge previst.

Els immigrats

Pel que fa al vot dels ciutadans immigrats, hi havia més intenció de vot cap al PSC per part dels qui duien més temps a Catalunya i, contradictòriament, també per part dels qui n'hi duien menys. El PSUC, això no obstant, arreplegava la fase intermitja. L'abstenció dels catalans immigrats? El CES ho argumenta en base a que, de manera essencial, aquella ha estat perquè l'immigrat ha cregut que eren unes eleccions sols per als "catalans" i que amb ells no anava la cosa.

I com a darreres conclusions, el CES afirmà que quan avança la dreta és que aquesta ha aconseguit una sèrie d'éxits polítics, i que ho fa a costa del desencís i del desinterès obrer (en el cas de Catalunya també dels immigrats). I la dreta aquest cop ha estat personificada per CDC, ajudada pel Fomento del Trabajo, pel vot de la por, i per la campanya contra els partits "sucursalistes" (segons el seu argot polític) com a complement del sentiment autonomista accentuat per la política anti-autonomies del Govern d'UCD.

Esquerres guanyen

Això no obstant, aquest cop han tornat a guanyar les esquerres a Catalunya: els vots d'ERC, PSC i PSUC són més que els d'UCD i de CDC. ERC, de moment, cal valorar-la d'esquerra, encara que moderada, perquè una part important d'aquell partit ho creu i ho propugna i perquè el seu potencial a les eleccions al Parlament ha estat gràcies a gran part dels vots que fins ara s'havien dipositat en els socialistes. De tota manera, si és un partit d'esquerra o radical ho dirà la seva gestió al Parlament de Catalunya.

Consell Nacional post-electoral

ES PREPARA EL I CONGRÉS DEL PSC

El Consell Nacional del PSC, que es reuní dissabte vint-i-nou de març, encetà un període de reflexió i autocrítica que culminarà en el primer congrés del partit els dies 4, 5 i 6 de juliol. El primer secretari, Joan Reventós, analitzà els resultats de les eleccions del Parlament.

El Consell Nacional, d'altra banda, també acordà realitzar una altra sessió per a la darrera setmana d'abril, data en que hi haurà ja l'informe sobre la campanya de les eleccions al Parlament, així com la presentació del reglament per al Congrés de juliol.

Per al I Congrés, hom preveu la discussió de diferents ponències, entre elles: Política, Estatuts, Organització, Sindical, Municipal, com les més importants. Per altra banda, els documents referencials per a elaborar-les seran els que fins ara ha anat fent el PSC: les ponències aprovades al Congrés de la Unitat Socialista, el programa de govern municipal i el programa de govern per a la Generalitat. També hi seran tinguts en compte els documents aprovats pels organismes federals (el Comitè Federal del PSOE y el XXVIII Congrés —amb l'Extraordinari—).

D'altra banda, el Consell Nacional del PSC també aprovà la proposta d'ordre del dia del Congrés: dictamen sobre credencials, constitució de la mesa provisional, obertura del Congrés i la elecció de la Mesa definitiva. A continuació hi haurà l'examen de les gestions de la Comissió Executiva Nacional, de la Comissió de Conflictes i de la Comissió Nacional de Control Financer; després, hi haurà la designació de les ponències i, posteriorment, llur debat, discussió i aprovació al plenari del Congrés. Finalment, s'elegiran els membres de l'Executiva, del Consell i de les comissions de Conflictes i Finances.

Pel que fa a la distribució del material de discussió, es preveu que aquest sigui enviat a l'Executiva en un termini de fins el 30 d'abril, i per al 24 de maig les ponències ja hauran d'ésser repartides a les agrupacions per a la corresponent discussió.

Reventós analitza

Joan Reventós, per la seva part, en l'anàlisi dels resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya, encara que la valoració definitiva correspon al Consell un cop se sàpiga l'informe sobre la campanya el 26 d'abril, manifestà que, comparativament, entre les eleccions del primer de març de 1979 i les del 20 de març d'enguany hi ha hagut una sorpresa. Segons el primer secretari del PSC, hi va haver un excés de confiança ja que, a les eleccions municipals de l'any passat, ja es notava una baixa en el vot socialista.

Més endavant, Joan Reventós, al davant de la nova perspectiva política que s'obre a Catalunya, afirmà: **"Per una part caldrà fer front als sectarismes del PSUC, malgrat les nostres coincidències amb els comunistes, però caldrà denunciar les seves servituds. I, per altra banda, ens haurem de definir amb claredat en la política d'oposició que durem al Parlament: no a una política de consens, i sí dur un joc clar i net. En definitiva, caldrà dur una acció parlamentària eficaç i pública".**

El Consell Nacional analitzà el desenvolupament de les darreres eleccions. (Foto: Tomi)

Això no obstant, Reventós remarcà que els socialistes són la segona força política catalana, encara que en una postura d'oposició. Segons el primer secretari del PSC, caldrà pressionar al proper Consell Executiu de la Generalitat per tal d'assolir l'Estatut Interior de Catalunya i de la Funció Pública, evitar una Llei electoral que perjudiqui la representació democràtica, per una Llei d'Ordenació Territorial.

Nova etapa

"Ara —afirmà Joan Reventós— **s'obre una nova etapa en la història de Catalunya. Ara apareixeran les propostes de classe, i nosaltres, sense radicalismes verbals, continuem essent l'alternativa dels treballadors i del poble. També ara** —continuà Reventós— **s'ha acabat l'etapa de les reivindicacions genèriques, ja que els interessos de Catalunya es desdoblegaran en els de la dreta, que es dirigirà cap al centralisme i amb actituds contràries a la llibertat del poble, i, per altra banda, en els de l'esquerra, que serà la vertadera defensora dels interessos de Catalunya".** I finalitzà la seva intervenció amb les següents paraules: **"Els que ara governaran són els hereus de la Lliga de Cambó."**

Darrera les paraules del primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya es va obrir un ample debat sobre la participació o no en el proper Consell Executiu de la Generalitat, tot ratificant, a manera de conclusió, l'acord que dies endarrera prengué l'Executiva Nacional del PSC de no participar-hi i restar a l'oposició: **"Una oposició constructiva i responsable, que en cap moment arribi a posar en perill les institucions catalanes".**

J.M.C.M.

Catalunya recupera les seves institucions

JA TENIM EL PARLAMENT

La data del 10 d'abril va ésser una fita important per al poble de Catalunya en la recuperació de les seves institucions autonòmiques: el Parlament de Catalunya. El poder legislatiu català reinicià el seu camí després de quaranta-un anys d'inactivitat forçada per un exèrcit vencedor.

La Mesa d'edat del Parlament, Santiburcio (PSC), Poblet (ERC) i Planellas (PSUC): un minut de silenci pels diputats d'antany.

La jornada fou emotiva, carregada de nostàlgia pel que significava la recuperació que ha de desenvolupar l'Estatut. També, perquè no dir-ho, la diada va ésser solemne; hi eren presents el Consell Executiu de la Generalitat amb el seu president, així com el batlle socialista de la ciutat, Narcís Serra, el governador civil i el capità general. Això no obstant, Pere Ayguadé —cap de llista del PSC per Lleida— manifestà que **"havia estat una recuperació aigualida, perquè el poble no participà, no acudí massivament al Parlament. Les causes del desencís s'han de buscar, i de manera ràpida".**

Tarradellas contra CDC

Josep Tarradellas, amb la seva intervenció en l'obertura de la primera sessió del Parlament, s'emportà pràcticament el protagonisme de la jornada: va carregar contra la lluita partidista, contra el govern monocolor de CDC que es perfila, i insistí per enèsima vegada en la qüestió del consell d'unitat. Així, el president de la Generalitat provisional afirmà: **"Si bé amb freqüència insisteixo en la necessitat imperiosa de mantenir la nostra unitat nacional, avui m'heu d'excusar que ho faci de nou, car, al meu entendre, Catalunya és massa petita i mancada d'una estructura política i administrativa per a oblidar que nosaltres, a través de la nostra història, mai no hem guanyat quan hem estat desunits. No podem oblidar** —continuà— **que les lluites partidistes no ens han deixat recordar els deures que tots plegats teníem de fer del nostre país un exemple de civilitat i progrés".**

Seriositat socialista darrera el discurs del president Tarradellas.

Malgrat tot, la diatriba del president Tarradellas, malgrat la seva emoció, es manifestà amb durs termes vers el partit de Pujol: **"Avui tornem a reunir-nos després de tantes i tantes vicissituds en el nostre Parlament; molt aviat aquest formarà un govern que tindrà l'enorme responsabilitat de no dividir el país i continuar l'obra de pau i llibertat que el nostre poble ja coneix i vol continuar".**

Poblet, poètic

El president de la Mesa d'edat, Josep Mª Poblet, per

La Mesa provisional del Parlament: Ramon Espasa (secretari, PSUC), Ramon Camp (secretari, CiU), Isidre Molas (vice-president primer, PSC), Heribert Barrera (president, ERC), Concepció Farré (vice-presidenta segona, CiU) i Felip Lorda (secretari, PSC). Enric Riembau, CC-UCD, que no surt a la foto, també secretari.

la seva part, també posà el seu granet de sorra al relleu de l'acte. El diputat de l'Esquerra Republicana recordà als presents tots els homes que els havien precedit en l'acompliment de les tasques de govern i legislació de Catalunya. Un parlament poèticament enlairat, que acabà amb un esborrany del programa de govern d'ERC. En definitiva, fou una aproximació del que podrà arribar a ésser la presència dels diputats de l'Esquerra al Parlament de Catalunya: guanyar amb un feble programa i amb el record constant als pares de la pàtria.

D'altra banda, a la tarda tingué lloc l'elecció de la Mesa Provisional del Parlament, que ho serà mentre aquest no elabori un Reglament de funcionament —el vigent a l'actualitat és el de 1932 amb algunes variacions.

Barrera, president del Parlament

Heribert Barrera, secretari general d'ERC, s'alçà amb la presidència; el cinquè partit de Catalunya obtingué el segon càrrec públic més important de Catalunya, i amb els vots propis, els dels Centristes, Convergents i Socialistes. Els vice-presidents foren Isidre Molas (PSC), i Concepció Farré (CDC). Pel que fa als secretaris, un altre socialista, Felip Lorda, va tenir càrrec de Mesa i amb ell, Ramon Camp (CiU), Ramon Espasa (PSUC), i Enric Riembau (CC-UCD).

Joan Reventós, primer secretari del PSC, manifestà, en l'explicació de perquè els socialistes havien votat per en Barrera, que **"ERC és un partit de l'oposició. Era molt important que la presidència del Parlament fos per a un partit de l'oposició tot i que sense els nostres vots hauria sortit igualment".** I va afegir: **"Una candidatura socialista hauria estat testimonialista".** El que és evident és que amb aquesta postura el Partit dels Socialistes de Catalunya referma la seva postura de primer partit de l'oposició, menyspreant l'obtenció d'un

(Passa a la pàg. 14)

Josep Tarradellas: "Insisteixo en el Govern d'unitat".

(Vé de la pàg. 13)

important càrrec que hauria tingut possibilitat d'obtenir.

Programa mínim del PSC

Això no obstant, malgrat ésser a l'oposició, el PSC propugnarà les mesures que a les acaballes de la campanya electoral manifestà Joan Reventós: elaborar l'Estatut de Règim Intern de Catalunya, formalitzar el compromís entre totes les forces polítiques catalanes per a la desaparició de les diputacions provincials, arribar a un compromís entre la patronal i les forces obreres per tal de crear un clima de confiança econòmica, elaborar una llei d'ordenació del Territori, així com una altra que fixi les normes electorals per a la Catalunya autònoma.

Ara, tanmateix, caldrà veure quin serà el comportament del partit que formarà el pro-

Pujol, al carrer amb els socialistes.

Dins el Parlament amb l'Esquerra Republicana.

per Consell Executiu de la Generalitat, CDC. Segons hom preveu, hi haurà un govern constituït fonamentalment per independents però, això sí, amb la marca de catalanitat "registrada". També queda per veure el comportament del partit d'Heribert Barrera, una formació a cavall entre l'oposició i el partit del Consell.

Barrera, president del Parlament. L'expressió de l'ERC hom la veurà fent camí.

El poble espera un Parlament eficaç per lliurar-se del desencís. (Fotos: Tomi Socies)

Eduard Martín, portaveu del PSC al Parlament

"FAREM UNA OPOSICIÓ PER CONSTRUIR I D'ALTERNATIVES"

Eduard Martín i Toval, portaveu del primer partit de l'oposició al Parlament de Catalunya, diputat per Barcelona a la Cambra catalana i responsable de la passada campanya electoral del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE).

"La dreta ha fet bandera de la lluita de classes"

Quan ja quasi ha passat un mes d'aquell 20-M, constituït ja el Parlament i mentre es configura el primer govern de la Catalunya estatutària dels anys 80, és hora de fer balanç i de fer projectes de futur.

Eduard, quin balanç fas de la campanya electoral?

— El primer element és que els socialistes hem baixat en relació amb les previsions que es feien basant-se en resultats anteriors. Penso que els partits d'esquerra fan les seves campanyes basades en la concreció en imatge del que és el partit i la seva política abans de la campanya. Els errors són doncs conseqüència d'errors o mancances polítiques del partit en les etapes prèvies a les eleccions, sense voler eludir amb això els errors tècnics o d'imatge que en tota campanya també hi ha. Les campanyes anteriors han estat en general presentades més de lluita democràtica, d'alternativa de canvi. Aquesta en canvi ha estat presentada des de la dreta pels elements burgesos com de lluita de classes; des de CiU a tota la dreta ha estat presentada amb l'esperit de "si guanyen els socialistes us prendran el cotxe i la vaca". Aquí cal afegir-hi també elements com la campanya del Foment, etcètera. Convé deixar clar que nosaltres no n'hem fet bandera, d'aquesta lluita de classes, sinó que és la realitat social qui l'ha imposat i és la dreta qui n'ha fet més ús. Nosaltres hem fet una campanya tranquil.la, objectivititzada, de capacitat de gestió dirigida a un poble pacífic i responsable. Per altra banda, la personalització dels candidats no és fruit de la campanya sinó de la història recent de Catalunya. La Generalitat provisional ha tingut molt èmfasi en el President, ha estat una etapa "tarradellitzada", i això ha produït que es plantegessin aquestes eleccions més per buscar un substitut a Tarradellas que per cercar unes alternatives socials, econòmiques o polítiques.

L'exit de CiU no és nacionalista

— Els resultats d'aquestes eleccions han variat substancialment; quines han pogut ser les causes?

— Les causes inmediates no només són de campanya. S'ha notat una forta abstenció en sectors treballadors, coincidents amb moltes zones d'immigració, mentre als centres de les ciutats, de votant mig de dreta, la participació ha estat superior a les altres eleccions. Hi ha hagut una concentració de vot útil a la dreta i no a l'esquerra, malgrat els socialistes ens presentéssim com a eix vertebrador de l'esquerra en el govern de Catalunya. Hi ha un element fonamental que desvirtua el que en alguns mitjans s'ha dit sobre que el resultat ha estat un triomf nacionalista, i això és que més de 100.000 electors d'UCD han votat ara CiU, i això des de la perspectiva de CiU són vots "sucursalistes", ja que UCD és una força no catalana, per tant són vots de dreta. La dispersió dels vots de l'esquerra, a part de l'abstenció, ha fet créixer els vots d'ERC, ha donat dos diputats al PSA i ha fet que, degut als enfrontaments sindicals quant a les diferents estratègies

CDR CAMPANYA DOCUMENTACIÓ

d'UGT i CC.OO., alguns vots d'afiliats a Comissions que votaven socialista hagin anat ara al PSUC, a més de L'ERC i el PSA.

— Algunes interpretacions assenyalen que el PSC ha perdut vots nacionalistes per una banda i vots obreristes per l'altra.

— Jo crec que els socialistes hem fet la política més adient en la recuperació de les institucions catalanes que havia de fer-se en aquests errors, era la millor, pensem en qui controla encara la televisió. Necessitem organitzarnos i fer una política informativa que defineixi clarament els elements dels nostres trets d'identitat.

Evitar una política impunement de dreta

— Quin serà el paper dels socialistes al Parlament?

— Paper d'oposició. Però no una oposició defensiva i

Som els màxims defensors dels interessos de Catalunya des del 15 de juny"

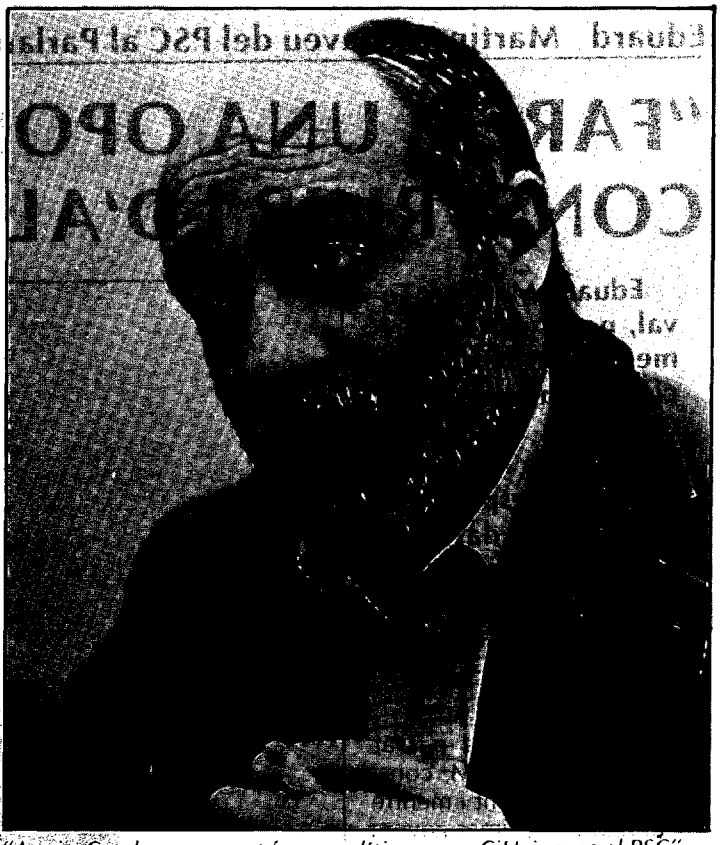

"Avui a Catalunya no pot fer-se política sense CiU, i sense el PSC"

moments. Vam ser els protagonistes principals per aconseguir l'Estatut i els qui més esforços vàrem abocar demanant el "sí" en el referendum, mentre altres forces no van mullar-s'hi excessivament. Hem estat els màxims defensors dels interessos nacionals de Catalunya des del 15 de juny. A partir del 15-J, com a segona força de l'Estat i com a primera força de Catalunya, hem tingut la ultraresponsabilitat de fer una política d'exigència i alhora de mesura i ponderació. Pel que fa a la qüestió social, aquesta ha estat molt embrancada amb la consolidació de la democràcia i se'ns ha fet un cert xantatge. En el moment de posar-nos a governar Catalunya, ha sorgit la dreta, quan els socialistes haviem mantingut les posicions més necessàries donades les circumstàncies i les responsabilitats del moment.

Potser, també, no hem sabut o no hem pogut explicar que aquesta política, malgrat els d'atac ni tampoc per permetre governar, sinó una oposició per construir Catalunya, una oposició d'iniciatives, avançant-nos i donant alternatives. Oposició al govern, perquè és de dretes, per evitar que faci una política de dretes impunement. La ciutadania de Catalunya vol progrés i calen iniciatives de lleis, de forçar un calendari de traspassos, tant de l'Estat com de les diputacions. Nosaltres, que som majoritaris a la Diputació de Barcelona, mantindrem els nostres compromisos, però cal que els altres hi col.laborin també.

— Quines seran les relacions amb el partit de Jordi Pujol?

— Doncs les relacions entre un partit que governa i el principal partit d'oposició. A Catalunya no por fer-se política sense CiU i sense el PSC. Seran unes relacions continuades i respectuoses i esperem que els de CiU es tornin més respectuosos que el que ho han estat durant la campanya. Caldran acords en lleis pel que fa a la reconstrucció de Catalunya i a l'avenç social.

Sí al diàleg. No al consens

— Hi haurà consensos i pactes?

— Quan a continguts, volem arribar a lleis el màxim d'acostades als nostres plantejaments, però, quant a la forma, de cap manera volem consensos en reunions tancades. Un dels motius del desencís és que la gent no s'ha assabentat de què és la democràcia. Es pot arribar a acords, però sempre amb claredat, discutint i renunciant públicament qui hagi de renunciar. Sí al diàleg amb claredat, però no al consens.

— Quins seran els primers passos que ha de donar el Parlament?

— Des de la nostra perspectiva s'hauran de simultanejar les lleis i normes institucionals (estatut interior, divisió territorial, règim local, funció pública, etc.) amb lleis i normes que suposin millores socials, avenços, o regular des de Catalunya el que ara es fa des de Madrid: carreteres, sanitat, urbanisme, cultura, economia; com la possible regulació de les caixes d'estalvi, etc. L'estatut interior haurà de definir les relacions del govern amb el Parlament, i per a nosaltres és fonamental que el Parlament sigui l'eix de la política catalana.

Quant a la Llei electoral, nosaltres lluitarem perquè es doni la màxima representació a tots els indrets de Catalunya, sense contradir el principi fonamental en democràcia de la proporcionalitat, és a dir, un home un vot. Crec que en aquest sentit ens posarem d'acord amb CiU, si aquests no han canviat i no se'n van a les posicions d'UCD. Per altra banda, CiU des del govern haurà d'afrontar amb els elements

Reventós i Martín, cares serioses la nit del 20-M.

que tenim a Catalunya la realitat de la crisi econòmica i social. La dreta té la gran obligació de les inversions a Catalunya si no vol caure en un gran engany; recordem que la patronal del Baix Llobregat, SEFES, va dir que si guanyava l'esquerra es perdrien llocs de treball.

Barrera, una estratègia d'esquerres

— Per què els socialistes van votar Barrera per president del Parlament?

— El tema és molt clar. Convenia que ERC, que es defineix d'esquerres, no donés suport a un govern de dretes i finalment no l'hi ha donat. Al conjunt de l'esquerra li convenia un president que no fos ni de CiU ni d'UCD, un president del PSC o del PSUC era utòpic i ERC era un mal menor per a CiU i UCD. Podíem trobar-nos amb un president de dreta amb una possible abstenció d'ERC, era necessari assegurar un president d'esquerres. Això els companys comunistes no ho han volgut entendre, volen un protagonisme però no poden condicionar la política de Catalunya. Jo denuncio el fet que els comunistes no han volgut donar suport a una estratègia de l'esquerra perquè el president no fos de dreta. A més, el PSC té la primera vice-presidència, perquè ERC pot tenir vots de la dreta però no vota a la dreta, i això els comunistes no ho han entès. El primer vicepresident és el substitut i alhora el principal assessor de la presidència, i jo estic segur que el company Isidre Molas farà una tasca molt important.

Rodar caps? Primer cal un debat

— Els resultats de les eleccions condicionaran ben segur el proper congrés del Partit dels Socialistes de Catalunya, fins i tot hom diu que poden rodar caps.

— Políticament en un partit d'esquerres, només poden rodar caps a conseqüència d'un debat polític aprofundit que demostri errors que s'hagin produït. No fóra digne d'un partit d'esquerres que rodessin caps per pressions, sense aquest debat. El Congrés del PSC haurà de treure i extreure totes les conseqüències polítiques del que ha estat el partit des del congrés d'unificació, no des del 20-M. Tinc gran confiança que d'aquest congrés sortirà una alternativa de futur i un rellançament del partit. Hi ha hagut mancances organitzatives i de funcionament importants, molts problemes, alguns heretats dels problemes de cada un dels ex-col.lectius, alguns produïts per l'accés de quadres als ajuntaments el 3 d'abril, la manca de debat i d'informació des de la direcció, així com la manca de crítica des de la base; mancances polítiques imposades per la transició. Un altre element important serà el tema de les contradiccions en les relacions entre el partit i el sindicat socialista.

Majoria amb autoritat per un partit fort

— Se superaran definitivament els ex-col.lectius?

— Jo penso que la unitat socialista és irreversible. Tinc confiança que en el congrés sortirà una majoria amb autoritat suficient per dirigir un partit ben enfortit. Hi ha el perill que s'intenti fer manifestacions de divisió, d'ex-col.lectius, etc., però això és fals, els col.lectius ja no existeixen, malgrat hi hagi grups de pressió diferenciats per impulsar companys a la direcció. El congrés serà un debat polític en profunditat del qual sortiran els companys més capaços i eficaços per portar el partit sota els elements imposats per la majoria que guanyi. Això escombrarà definitivament els ex-col.lectius.

Xavier CAPDEVILA

"Els comunistes no han volgut donar suport a una estratègia d'esquerres"

Programa municipal per a 1980

TRANSPARÈNCIA I REALISME

Ja fa un any que funcionen els nous ajuntaments democràtics. Ha passat un any des d'aquell tres d'abril en el qual els ciutadans d'arreu de Catalunya i de tot l'Estat espanyol vàrem elegir democràticament els nostres consistoris.

Deixem per a un proper número el balanç exhaustiu d'aquest any de gestió municipal, però incidirem avui en un dels aspectes fonamentals de l'actuació dels ajuntaments, en el qual s'ha notat, de forma molt clara, el canvi total que ha experimentat la política municipal durant aquest primer any.

Als ajuntaments s'ha canviat profundament la política d'inversions. (Foto Tomi)

Parlarem, en concret, dels pressupostos i programes d'actuació que s'han confeccionat per aquest any 1980. I prendrem, com a exemple, els de l'Ajuntament de Barcelona.

I el primer fet que cal constatar és, precisament, la transparència i claredat del programa. Per primera vegada en molts anys, el ciutadà pot saber, concretament, on van a parar els seus diners.

L'Ajuntament de Barcelona ha llançat una campanya apel.lant a la consciència popular a l'hora de pagar els impostos municipals, però, al mateix temps, ha obert les portes de la Casa Gran i ha facilitat l'accés de cada ciutadà que ho desitgi a tots i cadascun dels apartats del programa d'inversions i realitzacions. L'Ajuntament ensenya totes les cartes i el ciutadà sap el destí concret de cadascun dels milions del pressupost.

Coherència i coordinació

Els objectius bàsics segons els quals ha estat redactat el programa són: La visió de conjunt, la coherència i la coordinació de les actuacions, així com l'activació del procés de descentralització i participació a través dels Consells de Districte.

A més, l'Ajuntament vol que el programa representi un compromís públic d'actuació per a aquest any que permeti el control de la tasca municipal per part dels ciutadans.

La selecció de les inversions previstes en el programa s'ha fet seguint uns criteris generals que es basen en els següents punts: Aprofitament dels recursos existents, traient tot el rendiment possible del patrimoni heretat per l'actual Consistori i aconseguint que les instal.lacions municipals tinguin un ús públic tan ampli com sigui possible. Un altre dels criteris seguits incideix en l'acabament d'algunes actuacions en curs, retardades, fins ara, per problemes de coordinació i manca de previsió.

Un altre dels aspectes fonamentals pretén posar en ús el sòl municipal. El patrimoni municipal del sòl que té Barcelona, tot i essent encara insuficient, és ja relativament important i cal que durant aquest any es planegi el destí final d'aquest patrimoni i que, quan sigui possible, s'obri ja a l'ús públic mitjançant utilitzacions provisionals que no hipotequin els usos definitius.

Millorar els serveis personals

Quant al destí sectorial de les inversions, l'equip municipal s'ha proposat, com a objectiu primordial, el millorament dels serveis personals prestats per l'Ajuntament, i, en aquest sentit, s'han considerat com a sectors prioritaris en el programa d'actuació l'ensenyament i la cultura, la sanitat, els serveis socials, la protecció ciutadana...

En tots aquells sectors que no són d'estricta competència municipal, com és el cas de les guarderies, de les atencions a la infància i a la tercera edat, de l'habitacle, etc. en tots els quals les situacions deficitàries són greus, l'Ajuntament s'ha plantejat, com a norma d'actuació per a aquest any, d'actuar només en aquells casos en què l'Administració Central es comprometi, mitjançant els oportuns convenis, a prendre les responsabilitats que li pertoquen i que la ciutat té dret a exigir.

Pel que fa a la distribució territorial de les inversions, s'ha decidit actuar prioritàriament sobre les situacions més deficitàries per tal de tendir a un reequilibri territorial en l'oferta de serveis.

En propers números serà interessant tractar de l'actuació concreta de cadascuna de les àrees municipals.

Previsiones para 1980, en Barcelona

EL PROCESO DE DESCENTRALIZACION MUNICIPAL

Los meses de gobierno municipal de 1979 (mayo-diciembre) sirvieron, desde el punto de vista de iniciar el proceso de descentralización del municipio de Barcelona, para constituir los Consells Municipals de Districte e iniciar su rodaje con su participación en la elaboración del Plan de Actuación inmediata 79 y su posterior seguimiento, así como con la puesta en marcha de diferentes comisiones de trabajo (cultura, sanidad, urbanismo...) y la organización de algunos actos populares.

Sin embargo, 1980 se configura como el año en el cual dichos Consells Municipals de Districte deberán constituirse ya en verdaderos organismos de gestión municipal a nivel de distrito.

El programa de actuación municipal para 1980 prevé que una parte importante del Presupuesto de Inversión del 80 sea destinada a la gestión directa por parte de los Consells.

Cerca de 1.000 millones de pesetas (el 12% de la inversión a realizar por el municipio en 1980) han sido repartidos entre los Consells para su gestión directa por parte de los mismos. Dadas las diferencias existentes entre los distritos de la ciudad tanto en población, extensión, déficits de equipamientos, el reparto realizado ha tendido a seguir una política de igualación de las condiciones de vida en los diferentes barrios de la ciudad. Partiendo de un reparto proporcional a la población de cada distrito, se han utilizado como correctores los déficits urbanísticos (a más déficit más inversión) y el nivel de renta (a menos renta más inversión), que debe permitir avanzar hacia una mejora de los barrios más abandonados por las anteriores administraciones, sobre todo si dicho criterio también se mantiene para el resto de las inversiones a realizar por las distintas áreas de actuación del Ayuntamiento.

Con la aprobación del Presupuesto y el Programa de Actuación de 1980 el pasado 28 de marzo se ha dado ya este importante paso para el proceso de descentralización, que es el de dotarles de medios económicos para su actuación. Sin embargo, este paso debe completarse con otros dos: en primer lugar, la dotación de funcionarios suficientes para garantizar la gestión de dichos medios económicos y la aprobación del necesario traspaso de competencias desde el Ayuntamiento a los Consells Municipals de Districte.

Sobre el primer punto, la dotación de personal a los Consells Municipals de Districte, se ha previsto una plantilla tipo de veinte funcionarios por distrito que incluiría: dos abogados (uno de ellos jefe de la Oficina del Distrito), dos técnicos de Urbanismo y Obras Públicas, dos asistentes sociales, un responsable de información ciudadana, un inspector de vía pública, nueve administrativos y tres subalternos.

En cuanto a las competencias, creemos que antes del verano el Ayuntamiento debe aprobar un primer bloque de competencias a traspasar a los Consells incluyendo competencias de todas las diferentes Areas del Ayuntamiento.

La tarea que tenemos por delante no será fácil, ya que la máquina municipal, acostumbrada a tener el poder de decisión en muy pocas manos, se resiste a este proceso de descentralización, pero si los pasos previstos para 1980 se realizan creemos que este proceso se convertirá en irreversible y debe permitirnos, acercando el centro de decisión municipal al ciudadano, hacer la gestión más eficaz;

Jordi VALLVERDÚ

Ayuntamiento de Tiana

LOS SOCIALISTAS, A LA OPOSICION

En el momento de cerrar el presente número de l'Opinió, nos llega la noticia de la dimisión del alcalde y los concejales socialistas del Ayuntamiento de Tiana.

Desde la puesta en marcha de los nuevos equipos municipales, funcionaba en Tiana un pacto entre los cinco concejales de nuestro partido y el único concejal del PSUC, pacto que había colocado al socialista Rafael Ballús en la alcaldía de esta población del Maresme.

Al parecer, la crisis se ha desencadenado al negarse la agrupación local del PSUC a continuar el pacto con los socialistas si no entraban en el equipo de gobierno municipal los cinco ediles de Convergència.

No pudiendo llegar a un acuerdo, los socialistas han dimitido de sus cargos de gobierno ante la imposibilidad de contar en los plenos con una mayoría que permita gobernar y ofrecer hechos a la población.

La nueva alcaldía ha sido ocupada por el cabeza de lista de Convergència, Josep Maria Galcerán, cuya candidatura fue la más votada en las elecciones municipales.

En el próximo número intentaremos entrar a fondo en este tema y analizar la actitud de los comunistas de Tiana, que resulta como mínimo incomprensible.

XXXII Congreso de la UGT

UN SINDICALISMO DE ALTERNATIVAS

Cuando a las seis de la tarde del domingo 6 de abril el canto de la Internacional, marcaba el final del XXXII Congreso de la Unión General de Trabajadores, se clausuraba algo más que un congreso, se estaba iniciando un periodo de tres años de la vida sindical, periodo en el que la coherencia y sentido de la responsabilidad demostrado por la Unión General de Trabajadores va a seguir marcando las pautas de comportamiento del sindicalismo democrático y libre de este país.

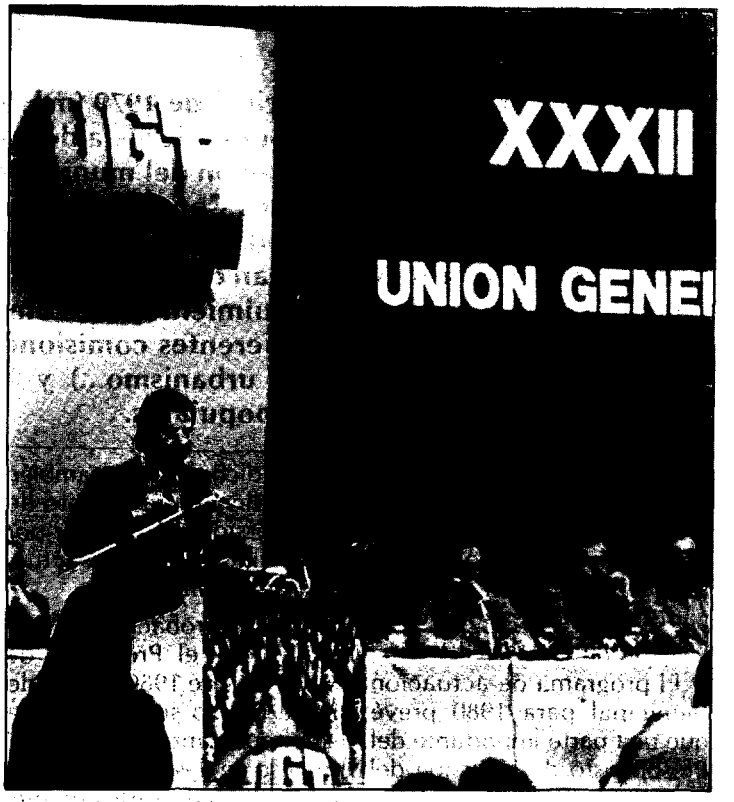

XXXII Congreso de UGT: Aprobación mayoritaria de una gestión.

Cuando han pasado unos días desde la celebración del congreso, parece llegado el momento de efectuar un breve repaso a las conclusiones más destacadas a las que llegaron los 838 congresistas, tras cuatro días de intenso trabajo.

Un primer elemento que conviene valorar como muy positivo, es la abrumadora aprobación, en el primer día de Congreso, de la gestión de la Comisión Ejecutiva saliente. Ese 90,25 por ciento de votos afirmativos, marca una de las cotas más altas de aceptación que nunca ha tenido cualquier ejecutiva. Ello confirma que a despecho de todas las críticas externas dirigidas hacia la política de responsabilidad y de alternativas emprendida por la Unión General de Trabajadores, los afiliados a la central socialista, han asumido perfectamente el esquema y los planteamientos de negociación como primera arma, sin desdeñar por ello las presiones y las movilizaciones, aspecto que como recordara Nicolás Redondo en su intervención del primer día **"son un derecho irrenunciable de la clase trabajadora".**

Un segundo elemento de reflexión, lo proporciona el tiempo empleado en la elaboración y discusión de las ponencias dentro de las comisiones de trabajo. La seriedad y el sentido de la disciplina de los congresistas, se puso de manifiesto desde el primer momento y así, habiéndose iniciado los debates en las comisiones a media mañana del viernes día 4, se puede decir que a primeras horas de la madrugada del sábado día 5, todas las ponencias habían terminado sus trabajos. Como única excepción, cabe citar la ponencia de política sindical que por su gran complejidad requirió la atención de los delegados hasta bien entrada la tarde del sábado. Esta seriedad en la elaboración de las conclusiones motivó el reconocimiento de Nicolás Redondo, quien en el discurso de clausura resaltó **"he asistido a muchos congresos de la Unión General de Trabajadores pero puedo decir que en ninguno he apreciado un mayor sentido de la responsabilidad y sobre todo una mayor seriedad en todos los trabajos. Sin duda es el congreso más serio de los que he asistido".**

El eje del congreso estuvo sin lugar a dudas en la ponencia de política sindical. El dictamen de la ponencia aprobada se corresponde, casi íntegramente con el texto que la delegación de Catalunya aportó a este XXXII Congreso. Ahondando en el tema de la delegación catalana se puede decir y así se reconoció en todos los pasillos del congreso, que su presencia y participación en los debates fue determinante. La representación encabezada por Luis Fuertes junto con todos los delegados procedentes de Catalunya e integrados en las distintas federaciones de industria marcó en la mayor parte de los debates, las pautas de las conclusiones.

En la ponencia de política sindical aprobada por el plenario y por la que se regirá la estrategia del sindicato de los socialistas durante los próximos tres años, se reafirma la política de seriedad y responsabilidad emprendida a raíz de los acuerdos del verano pasado con la CEOE.

Tras destacar el papel que las secciones sindicales de empresa deben desarrollar en el futuro del sindicalismo de clase, la ponencia es muy clara y explícita en el tema de las alianzas, al recomendar única y exclusivamente la unidad de acción coyuntural, sólo para la consecución de fines concretos, nunca como elemento confusionista de las distintas opciones sindicales.

Finalmente en la misma ponencia se insiste en el lema que presidió el congreso, sindicalismo para todos, y se trazan las líneas de actuación para los futuros años, con el fin de conseguir integrar en la lucha sindical a ese casi 23 por ciento de compañeros hasta ahora desasistidos de atención por parte de los sindicatos de clase.

En definitiva, el XXXII Congreso de la Unión General de Trabajadores ha sentado las bases por las que se regirá el sindicalismo en los próximos años.

PODER SINDICAL Y ESTRATEGIA ECONOMICA

Uno de los aspectos de mayor interés que contiene el documento "Estrategia Económica Socialista", elaborado por la comisión designada por el Comité Federal del PSOE, es el que hace referencia a la acción sindical, enmarcada en una crisis económica de cuya gravedad todavía no han tomado plena conciencia amplios sectores de la población trabajadora.

El protagonismo de las relaciones laborales, para los sindicatos.

La estrategia económica socialista se caracteriza, precisamente, por la necesidad de asumir esos condicionamientos impuestos por la crisis, encauzando la economía y la acción sindical dentro de un programa de actuación donde aparecen con nitidez los fines que el país pretende alcanzar y los esfuerzos que tales finalidades exigen.

El planteamiento de la acción sindical ha de partir del hecho de que la disminución de las tasas de crecimiento y la reducción del excedente, en momentos de crisis económica, endurece y agrava la lucha por el reparto del excedente y por la distribución de la renta. Dicho endurecimiento se hace más patente en sociedades como la española ya que, por una parte, no se han consolidado aún las reglas de juego de un sistema democrático de relaciones industriales, y, por otra, existen numerosas demandas sociales no satisfechas junto con un abanico de desigualdades superior al del resto de los países industrializados.

Pues bien, ante estas circunstancias, la acción de los trabajadores debe responder a los siguientes criterios:

1. El protagonismo de las relaciones laborales debe corresponder, desde una óptica socialista, a los sindicatos. La mejor garantía para los trabajadores, para la defensa de sus intereses, está en la potenciación de su fuerza organizada. A través de ella se abre la vía hacia el control y la participación en las decisiones económicas que les afectan, dentro y fuera de la empresa. El poder sindical es el mejor instrumento para limitar el hasta ahora omnímodo poder de decisión de los empresarios, que puede verse acentuado en situaciones de crisis, dadas las dificultades de respuesta con que cuenta la clase trabajadora.

2. La canalización de las reivindicaciones de los trabajadores a través de la acción sindical permite preservar la primacía de los intereses globales de la clase trabajadora sobre los particulares de un sector o grupo determinado.

Con ello, el sindicato se erige en defensor de la cohesión y de la solidaridad de la clase frente a las diferencias de intereses que se producen en su seno, cuya agudización es un reflejo que acompaña siempre a las situaciones de crisis.

3. El fortalecimiento del poder sindical, y los consiguientes avances en la democratización económica y social, son la base sobre la que se asienta toda actitud responsable y consciente de los trabajadores para afrontar los sacrificios que impone la crisis económica y el proceso de su superación. Un sindicalismo débil, no implantado realmente en las empresas y sin los derechos y obligaciones que conlleva toda democracia industrial, tiende a potenciar reivindicaciones inasumibles para el sistema productivo, despreocupándose de sus resultados. Por el contrario, un sindicalismo fuerte, con presencia real dentro y fuera de los centros de trabajo, es un factor imprescindible para promover mayores niveles de progreso y bienestar, teniendo en cuenta, para ello, los condicionamientos objetivos que se derivan de una situación de crisis.

4. En nuestro país, la superación de la crisis económica y la consolidación de un sindicalismo fuerte son procesos que deben coincidir en el tiempo, dadas las circunstancias históricas en que nos encontramos. Por ello, la vía de la negociación global iniciada con la firma reciente del **Acuerdo Marco Interconfederal** no tiene alternativa válida a corto plazo. Desde la negociación de la productividad y la mejora de las condiciones de trabajo con participación de los trabajadores, a las Comisiones paritarias de control, o el reconocimiento e implantación de diversos derechos que consolidan la acción sindical en las empresas, el Acuerdo Marco significa, ante todo, un mayor control por parte de la clase trabajadora de las decisiones que más directamente les afectan en el mercado de trabajo y, por tanto, en la distribución del excedente. Esa estrategia sindical permite cubrir simultáneamente, y de modo eficaz, ambos objetivos sin que ello suponga renuncia alguna al objetivo socialista de redistribución de la renta y la riqueza, sino en todo caso un cambio de los instrumentos utilizados para lograr tal redistribución, amortiguando la presión sobre los salarios monetarios, asegurando una salida a las crisis sectoriales y haciendo mayor hincapié en el desarrollo de servicios públicos y equipamientos colectivos, a través de los cuales se obtiene de modo más igualitario la elevación del nivel de vida de la mayoría de los ciudadanos, constituyendo, además, una alternativa más capaz de generar empleo que la centrada en el consumo individual.

Santiago ROLDÁN

MI 14 DE ABRIL DE 1931

Los que habíamos nacido en 1914, el año de la Gran Guerra, teníamos 17 años en 1931. Cinco años más tarde nos tocó ser de la quinta que estaba en los cuarteles cuando los militares fascistas arremetieron contra la República, nacida el 14 de abril de 1931: era una niña de apenas cinco años. Yo tenía 17 años, pero ya hacía cinco que era un obrero del ramo de la madera. Desde el 13 de septiembre de 1923 hasta el 28 de enero de 1930 tuvimos en España la dictadura del general Primo de Rivera. De enero de 1930 hasta abril de 1931 tuvimos la dictablanda del general Dámaso Berenguer y del almirante Aznar. Durante esta dictablanda ya empezaron a volver sindicalistas y dirigentes obreros que habían marchado al exilio. Desde 1926 yo trabajaba en un taller con doce obreros y el patrón era un obrero "emancipado", como en la mayoría de los pequeños talleres de todas las industrias. Uno de mis compañeros, ocho años mayor que yo, fue el que me fue empujando hacia el socialismo. A finales de 1930 fuimos de la CNT donde fuí el bibliotecario de unas docenas de libros de autores anarquistas y también de Blasco Ibáñez. Mi compañero era de "Els Amics del Sol" y amigo de unos cuantos jóvenes que estaban en la órbita de Joaquín Maurín. Me apunté al grupo de los maurinistas. Mi enlace siempre fue mi amigo y maestro Vicenç Mestres. Entonces yo tenía 16 años y él 24. Ahora, 50 años más tarde, somos casi de la misma edad: él tiene 74 años y yo 66, ya somos casi iguales. De la CNT nos echaron por llevar en la solapa una estrellita colorada con un martillo y una hoz. Entonces nos apuntamos a la UGT, donde no eran tan quisquillosos. Pero también nos metimos en el Bloc Obrer i Camperol, recién formado por los grupos de Maurín y de Arquer. Cuando empecé a trabajar ya llevábamos tres años de dictadura. Los obreros refunfuñaban, pero el movimiento obrero quedó desangrado en los años en que mataban por las calles, del 20 al 23 y estaba deshecho. Primo de Rivera se fue a París, donde murió al cabo de un mes. Era jaracandoso, magnánimo, cafetero y tolerante. Lo demostró cuando mi amigo Domingo Massachs Torrente, en 1926, le quiso dar una estocada con un cuchillo. Fue la única vez que intentaron matarle. Al caer del coche donde viajaba Primo de Rivera con el general Barrera, Massachs se rompió una pierna. Se la enyesaron y fue directamente a la Modelo, donde los sindicalistas presos llamaron a Massachs "Guzmán el Bueno" porque el cuchillo se le había caído al suelo, en el momento del atentado. Naturalmente que lo condenaron por intento de asesinato, pero ni fue torturado ni Primo de Rivera le hizo objeto de rencor ni de clase alguna de persecución. Con Franco, a Massachs lo hubieran hecho picadillo y rematado en el Campo de la Bota. Y a mí también, por ser su amigo.

El almirante Aznar convocó elecciones municipales, que ganaron los republicanos en las grandes ciudades. Era el 12 de abril de 1931. El verano anterior, en el balneario de San Sebastián, se firmó un pacto entre diversos políticos republicanos, los socialistas y los catalanistas. Pocos meses más tarde, en diciembre, se alzaron contra la monarquia el capitán Fermín Galán y el teniente García Hernández, de la guarnición de Jaca, antes de que dieran la orden los conspiradores del resto de España. Galán y García Hernández fueron hechos prisioneros y fusilados. La próxima República ya tenía sus mártires. Los firmantes del Pacto de San Sebastián fueron encarcelados. Ramón Franco, hermano del que más tarde fue el llamado Generalísimo, quiso bombardear el Palacio Real y en lugar de bombas arrojó papelillos de colores. La indignación por la muerte de los dos militares republicanos fue grande en todo el país. El descontento se extendía por todas partes. En Barcelona, en la tarde del 13 de abril ya corría de boca en boca que iban a pasar cosas muy gordas. Los concejales elegidos en las elecciones salieron al balcón del Ayuntamiento de Barcelona dando gritos pidiendo una república catalana independiente. Lluís Companys proclamó la República. Una hora más tarde, desde el balcón de la Generalitat, Francesc Macià, L'Avi, proclama la "República Catalana" como "Estado integrante de la Federación Ibérica". Desde Madrid, al galope, llegaron Marcelino Domingo y Nicolau D'Olwer, ambos catalanes, y el socialista Fernando de los Ríos y convencieron a Macià de que pusiera la República Catalana en la papelera y que se contentara con la Generalitat y con un futuro Estatut para Catalunya. Mientras tanto, cientos de miles de catalanes nos echamos a la calle a cantar la Marsellesa, de la que nadie sabía la letra. Columnas de miles de ciudadanos confluían sobre la Plaza de San Jaime. De Gracia bajábamos por Bruc, Lauria, Claris, cientos de filas de hombres cogidos del brazo, convertidos de golpe en republicanos, encendidos por la esperanza de que la Repú-

MI 14 DE ABRIL DE 1931

Azaña, Albornoz, Alcalá Zamora, Maura, Largo Caballero, Fernando de los Ríos, Lerroux... Gobierno provisional de la II República.

blica todo lo iba a arreglar. Al día siguiente se cerraron todas las fábricas y talleres y los tranvías paseaban gratis a las muchedumbres, que los tomaron al asalto. Todo era alegría, risas y cánticos. Las calles se llenaron con la bandera tricolor y todos lucían fotografías de Galán y García Hernández. De los edificios públicos, comisarías y cuartelillos de policía, volaban al suelo las coronas de yeso, todos los símbolos de la monarquía. El Rey subió al barco en Cartagena diciendo "que hallaría medios para mantener sus prerrogativas, en eficaz forcejeo con las que las combaten, pero que se apartaba de cuanto fuera lanzar a un compatriota contra otro, en fratricida guerra civil". La República, la niña bonita, llegó sin verterse una sola gota de sangre. La sangre vino después, y de qué modo, a torrentes. Los cánticos y las risas, la luna de miel, sólo duraron un mes.

Quedaron incólumes las estructuras monárquicas: la administración nacional y local, la policía, el profesorado, la judicatura, el ejército quedaron sin purgar, exactamente con los mismos hombres y la misma mentalidad de cuando estaba el señor Alfonso. Sólo se habían cambiado las coronas y los símbolos de yeso, los colores de la bandera del Estado sufrieron una modificación, una franja colorada se convirtió en morada. No hubo ruptura. Como ahora. No se hizo la revolución. Las estructuras medievales del campo quedaron igual que antes. Los campesinos continuaban sin tierra y sin libertad. Es posible que Azaña jamás diera la orden de "los tiros a la barriga", pero era cierto que la Guardia Civil alojaba balas en las barrigas desnutridas de los campesinos sin tierra. En las ciudades los obreros empezaron a saber lo que es el paro. Los capitalistas monárquicos escondieron el dinero, no invertían y el trabajo escaseaba. Los anarquistas, que apoyaron a la República a su advenimiento, declararon una guerra abierta y sin cuartel al nuevo régimen. En mayo de 1931, hecha pedazos la luna de miel, el cardenal Segura, arzobispo de Toledo y primado de la Iglesia Católica, también declaró la guerra a la República con una carta pastoral en la que elogiaba a Alfonso XIII; la terminaba diciendo: "..... hemos tenido la victoria en nuestras manos, pero no hemos sabido luchar como intrépidos guerreros dispuestos a sucumbir gloriosamente...." Cinco años más tarde todos éramos, en uno u otro lado de las trincheras, intrépidos guerreros dispuestos a sucumbir gloriosamente. Unos por la República, por la Libertad, por el Socialismo. Otros por el Fascismo, por el Totalitarismo, por el Estado Caciquil de toda la vida.

ALdía siguiente de los gritos y de los paseos gratis en tranvía volví a mi trabajo, a mi escuela nocturna, a mi joven partido, a mi pequeño y sosegado sindicato, a mi cooperativa. Mi trabajo me llevaba a currelar a los palacios de los que creían tener sangre azul, a los aristócratas catalanes: los Gomis, los Vilá, los Tintoré, los Doncel, los Bertrán y Musitu. Monárquicos recalcitrantes que soñaban con aplastar la República en la que, a pesar de todo, veían a una enemiga de sus seculares privilegios. En los cortijos andaluces, como ahora y como siempre, en el rosario de todos las tardes, aún se reza un padrenuestro por él alma de la "Prima Isabel", por la Reina Isabel la Católica. En las casas de los monárquicos catalanes siempre hubo retratos de Alfonso XIII, como aún se conservan retratos de Francisco Franco. A la niña bonita, a la República, a la joven y alegre República de mi 14 de abril de cuando yo tenía 17 años, se la comieron viva en las trincheras de toda España, en Aragón, en Extremadura, en Madrid, en Belchite, en el Ebro y en el Segre. Por una gran casualidad Franco se fue quedando sin nadie que le hiciera sombra: sin Sanjurjo, sin Mola, sin José Antonio Primo de Rivera, sin su hermano el oveja negra Ramón Franco. La República quedó enterrada bajo un millón de españoles muertos. Y España aún está sin su revolución industrial y agraria, con los problemas e injusticias de toda la vida. Los que este año celebramos nuestro medio siglo de lucha socialista no desearíamos que esta clase trabajadora volviera a tropezar en la misma piedra de 1931, quisiéramos romper el atado y bien atado de Franco, cuyo primer nudo es la ignorancia de las nuevas generaciones de unos acontecimientos históricos que jamás se habrían de repetir en esta trágica, y digna de mejor suerte, piel de toro.

FERNÁNDEZ JURADO

LOS INTELECTUALES, LA CLASE OBRERA Y EL PARTIDO

Preocupa hondamente a no pocos militantes la interpretación que se dé al Art. 1º de los Estatutos del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) que dice... "es una organización política de clase, de masas, nacional y democrática"... "se propone como objetivos la consecución de una sociedad sin clases, socialista y autogestionaria".

Es evidente que al decir "una organización política de clase" se refiere de manera implícita al proletariado como clase trabajadora. Pero si definir la composición social del Partido fue cosa clara y contundente, no lo es tanto su práctica cotidiana.

Al Partido se adhieren hombres y mujeres de todo origen y procedencia aportando las más diversas ideologías sociales. Estas ideologías provocan actitudes políticas diferentes y también enfrentamientos. Ni todos los militantes proceden de la clase obrera, ni los que lo son han desterrado todo vestigio de ideología burguesa. Sería útil analizar y situar todos los componentes de la formación socioeconómica del sistema capitalista. Primero porque no existe un exclusivo modo de producción, ya que subsisten los diferentes modos en disgregación (feudal, agrario, mercantil, artesanal, etc.); y después, porque aún siendo el modo capitalista el fundamental, y como consecuencia la clase capitalista la clase dominante, y la clase obrera la clase oprimida, subsisten clases y fracciones de clase que en su descomposición y disgregación oscilan y vacilan entre las dos clases fundamentales.

Desde la aparición del artesanado hasta la automatización es la división del trabajo la forma determinante que marca el signo fundamental del desarrollo de las fuerzas productivas.

Lo más sobresaliente en esta división del trabajo es la distinción entre la actividad manual e intelectual, habiéndose esta última reservado siempre la clase dirigente. Ya en tiempos remotos, el trabajo manual fue asunto de los esclavos, mientras que pensar era privilegio de los hombres libres.

Pero en el sistema capitalista los intelectuales ya no se identifican plenamente con la clase dirigente capitalista, y ni siquiera forman una clase compacta y homogénea. Vemos, como señalaba A. Gramsci, que las categorías de intelectuales creadas por el capitalismo, ingenieros, técnicos, economistas, juristas, etc., reciben el mandato de encontrar la doctrina y perpetuarla en la práctica: de las relaciones de clase, del derecho de propiedad y su usufructo, del funcionamiento del Estado burgués, de crear una nueva cultura, de difundirla y enseñarla.

Estas categorías de intelectuales surgidas del capitalismo, fundamentalmente procedentes de la mediana y pequeña burguesía, artesanado, campesinado independiente, etc., se desarrollan al mismo tiempo que él. No cesan de crecer por el acrecentamiento de las exigencias tecnológicas y porque la clase dominante traspasa sus funciones ejecutivas y directoriales a especialistas asalariados.

Y esto no es solamente verdad para los ingenieros asalariados de los empresarios en el cumplimiento de tareas técnicas; para los periodistas asalariados de la gran burguesía al realizar misiones de justificación del régimen; para los profesionales de la enseñanza, funcionarios de un Estado de clase que exige la difusión de la ideología de la clase dominante. Igualmente lo es para los pintores, escritores, músicos, actores, investigadores, etc., que cada día gozan de menos independencia, ya que dependen de los comerciantes de la pintura, de los editores, de los empresarios de espectáculos, de los laboratorios, etc., acercándose a los trabajadores asalariados.

Los intelectuales van integrándose paulatinamente al régimen mercantil y sometiéndose a sus leyes. Incluso los propios creadores, al crear valores crean mercancías sometidas a la explotación y especulación. Dice K. Marx en su libro **Historia de las doctrinas económicas:** "Desde el momento que los intelectuales entran al servicio de la producción capitalista se produce un cambio brusco, y la burguesía intenta justificar desde su propio punto de vista económico lo que había combatido hasta el momento". Añadiendo después"... un escritor es un obrero productivo, no porque produce ideas sino porque enriquece al librero-editor y en consecuencia es asalariado de un capitalista".

Para establecer más esta situación podríamos clasificar a los intelectuales en tres categorías.

1ª. Funcionarios del Estado, profesionales de la enseñanza por ejemplo, perceptores de una parte de la plusvalía global.

2ª. Asalariados al servicio de empresas capitalistas, como economistas, juristas, ingenieros, periodistas, y también escritores y artistas que trabajen para empresas de edición o espectáculos. Todos ellos producen plusvalía.

3ª. Quienes producen mercancías o servicios de manera artesanal, como el pintor que vende directamente sus cuadros, o los abogados y médicos. Estos están al margen del circuito de la plusvalía.

A medida que se acelera la decadencia de la burguesía capitalista se hace más insoportable su dominación. Los funcionarios del Estado, como por ejemplo los profesionales de la enseñanza, ven cómo se degradan sus condiciones de trabajo al sacrificar la cultura y la enseñanza en beneficio del poder capitalista. Por ello van tomando conciencia de que es urgente que la burguesía cese de ser la clase dirigente.

Para los intelectuales asalariados del capitalismo, el problema es diferente. Quizás el caso más curioso sea el de los periodistas que dependen enteramente de los empresarios, quienes los utilizan en la defensa de sus intereses y de la ideología de la clase dominante.

Otro caso es el de los técnicos e ingenieros asalariados. Los empresarios los emplean como técnicos y como dirigentes del personal. Por sus funciones son auxiliares e instrumentos de los capitalistas, quienes les confían la responsabilidad de un trabajo técnico y el mando subalterno de los obreros.

Esta dualidad origina una mentalidad especial; el papel de jefe se confunde con el de técnico. Y esta confusión les hace adoptar, conscientemente o no, el punto de vista de clase del capitalista. Esta solidaridad con la clase dominante es tanto más fuerte en cuanto los ingenieros obtienen parte de los privi-

LOS INTELECTUALES, LA CLASE OBRERA Y EL PARTIDO

legios de los empresarios: un nivel de vida que se aproxima al suyo.

Por el contrario, la situación de asalariados conlleva el germen de la oposición al empresario por parte de los ingenieros, que no son el estado mayor del capitalismo sino oficiales de tropa, por su contacto con los obreros, que les permite comprender la posición de clase del proletariado e incluso adherirse a ella.

Para los intelectuales que conservan la condición social de artesanos, la inseguridad del mercado de los productos de lujo los hace víctimas de la especulación empujándolos hacia la clase obrera. Sin embargo no aceptan este hecho por su individualismo, que es la reacción habitual de la pequeña burguesía. El miedo del artesano, como el del tendero, es convertirse en obrero y perder su independencia e integrarse en los engranajes de las fábricas. K. Marx analiza esta contradicción de clase, de las clases medias, en el **Manifiesto comunista** diciendo: "Combaten a la burguesía porque es una amenaza para su existencia en tanto que clases medias. Ellas no son pues revolucionarias sino conservadoras; más aún, reaccionarias. Pretenden hacer marchar hacia atrás la rueda de la historia. Si son revolucionarias es en consideración a su inminente paso al proletariado; ellas defienden sus intereses futuros pero no sus intereses actuales; abandonan entonces su propio punto de vista para adoptar el de la clase obrera".

No es sorprendente que sea en los sectores más fuertemente organizados de las empresas capitalistas donde los intelectuales se unen más rápidamente al combate socialista: como por ejemplo,

la industria cinematográfica. Recíprocamente, en los sectores donde el movimiento es lento esta evolución es más difícil: la medicina.

Los intelectuales son más sensibles que el resto de las clases medias a la consideración ideológica y toman conciencia más fácilmente de la misión histórica de la clase obrera.

¿Qué puede formar la adhesión de los intelectuales a la causa de la clase obrera y su Partido cuando este movimiento tiene razones tan claras y profundas?

¿Cuáles son los factores subjetivos que obstaculizan el empuje histórico de los intelectuales hacia el socialismo?

Ante todo, existe una razón común a todas las clases medias: el carácter equívoco de su situación de clase, que tiende a hacerles vacilar entre las dos clases fundamentales de la sociedad: la burguesía y el proletariado. Pero también hay otras razones:

1ª. La primera ilusión es la abstracción. Por el propio hecho de la división entre trabajo manual e intelectual, no están en contacto directo con las cosas sino con los símbolos. No se sienten empujados por ningún interés de clase y se consideran independientes de las relaciones de clase, situándose como representantes de intereses generales.

Este pensamiento separado del trabajo manual y de las relaciones concretas con lo real motiva la ilusión de ser la fuerza suprema y ordenadora del mundo, predisponiéndolos fácilmente al oportunismo.

2ª. La segunda ilusión es la del individualismo. En 1903, K. Kautsky decía: "El proletariado no es nada en tanto que individuo aislado. Toda su fuerza, todas sus posibilidades de progreso, todas sus esperanzas, las extrae de la organización, de la acción concertada con sus compañeros. Se siente fuerte cuando forma parte de una organización fuerte (...). El proletario conduce el combate con la mayor abnegación, como un elemento de la masa anónima, sin poseer objetivos personales, cumpliendo su deber en el puesto, cualquiera que sea el lugar donde esté situado, y sometiéndose voluntariamente a una disciplina que penetra todos sus sentimientos y todos sus pensamientos".

"El intelectual no lucha entregándose con toda su fuerza sino con ayuda de sus argumentos. Sus herramientas son su sabiduría personal, sus aptitudes personales, sus convicciones personales. No puede adquirir alguna importancia si no es haciendo valer sus cualidades personales. La plena libertad de expresión de su individualidad le aparece como la primera condición de éxito en su trabajo. Se somete difícilmente a un objetivo determinado, y si lo hace es por necesidad y no por fervor personal. Reconoce la necesidad de la disciplina solamente para la masa pero no para la élite, clasificándose él, por supuesto, como élite."

Este individualismo es la causa principal de todas las vacilaciones del intelectual. Frena primero su adhesión a la causa del proletariado y al socialismo, oscilando casi siempre en ambiguas posiciones "de intelectual izquierdista".

Y cuando ya dio el paso decisivo, el individualismo le persigue aún mucho tiempo, impidiendo una incorporación clara y decisiva, rompiendo valientemente con la servidumbre intelectual de la ideología social burguesa.

L. CERDÁN

EL "GUERNICA" I DON RICARDO DE LA CIERVA

El nostre partit té adoptada una posició pel que fa al destí que cal donar al quadre "Guernica" de Picasso quan, sigui lliurat a l'Estat espanyol. Aquesta posició consisteix en què el lloc de lliurament, custòdia i exhibició del "Guernica" sigui el Museu Picasso de Barcelona i si, per un motiu o un altre, això no és possible, ho sigui la mateixa ciutat màrtir, Guernica.

Nogensmenys, tot sembla confabular-se —àdhuc la mateixa vídua de Picasso hi ha contribuït— contra la possibilitat que el lliurament del "Guernica" a Espanya es porti a terme d'una manera adecuada i digna. Es a hores d'ara molt probable, que el famós quadre de Picasso, carregat d'un patètic i esborrifat simbolisme, requisitòria perenne contra el feixisme i el centralisme totalitaris, faci cap al Museo del Prado de Madrid —el lloc més inadequat dels quatre (la pròpia Guernica, Barcelona, Màlaga i la capital de l'Estat) que es disputen l'honor, mentre, i això és molt més greu, continua éssent ministre de Cultura i, en conseqüència, inevitable oficiant de la cerimònia del lliurament, don Ricardo de la Cierva, **el menys digne dels espanyols per a acomplir aquesta funció.**

Ell, don Ricardo, bé ho voldria, perqué el cas és fer el fatxenda, no solament com a ministre, sinó també en qualitat d'allò altre que s'atribueix ell mateix, la condició d'historiador. Sense ser-ho, no cal dir-ho. Ben bé ho demostra el fet que, després d'haver ofert **vuit versions,** pel cap baix, de la destrucció de Guernica, totes elles, sense excepció, errònies, falses o contradictòries, sempre favorables, però, a les tesis propagandístiques del franquisme, arribés, finalment, a la conclusió que el bàrbar bombardeig de la ciutat sagrada dels bascs havia estat obra de la Legió Còndor alemanya. Es clar que sense pronunciar-se encara sobre si hi havia hagut connivència o no amb el Quarter General del Generalísimo de Salamanca, ni sense deixar d'insinuar fins al darrer moment que en la destrucció hi participaren els mateixos "gudaris" bascs tot aplicant-hi la tècnica de la terra cremada. I a sobre, per arribar a aquesta conclusió, al perspicaç i honrat historiador li calgué l'adveniment de la dècada dels setanta; ben senzill li hauria estat recaptar informació dels supervivents de la tragèdia. Llegeixi's, si es volen conèixer amb tot detall els embulls i tripijocs que don Ricardo va estat fent respecte a Guernica, el més d'un centenar de pàgines (de la 310 a la 416) que li dedica Herbert R. Southworth en el seu llibre "La destruction de Guernica", Ed. Ruedo Ibérico, París 1975.

Si això s'esdevé, si el quadre de Picasso arriba a Espanya essent encara titular del Ministeri de Cultura don Ricardo de la Cierva, el qual, tornem-ho a recordar, ha utilitzat rius de tinta per tal de demostrar, de primer, que el bombardeig de Guernica no va tenir lloc, i després que no va tenir valor simbòlic, és a dir, la cosa contrària, justament, d'allò que testimonia l'obra del genial pintor, si el "Guernica" es lliura a Espanya tot presidint l'acte don Ricardo de la Cierva, esquincem-nos les vestidures, llencem-nos cendra al cap i proferim els esgarips més esgarrifosos que mai no s'hagin oït als amfiteatres tràgics, perque no tenim remei, cal abandonar tota esperança: mai no recobrarem la vergonya.

Felip LORDA
(Diputat al Parlament de Catalunya)

Primer encuentro socialista de Radio y Televisión

EL PSC Y LA TELEVISION CATALANA

Hace unos días se celebraba en Madrid el Primer Encuentro Socialista de Radio y Televisión. A lo largo de las dos jornadas de debate se analizó la actual situación y se planteó la respuesta socialista en los medios audiovisuales.

El grupo ponencia de Catalunya presentó "la Televisión" en las comunidades autónomas, una propuesta... «La ponencia analiza la lengua y la cultura: "una lengua es un hecho cultural particular: en cierto modo da cuenta del contenido de una cultura". Y da un repaso a la política que se ha llevado desde televisión, sobre todo estos últimos años, en Catalunya con la supresión de los programas en catalán más calificados llegando finalmente a los socialistas y la televisión.»:

Los socialistas de Catalunya luchamos en su momento a fin de que en el Estatut de Catalunya se incluyera la **disposición transitoria octava** que contempla el otorgamiento por parte del Estado a la Generalitat del régimen de concesión para la utilización de un tercer canal, de titularidad estatal y que hay que crear específicamente para su emisión en el territorio de Catalunya. Esta competencia también está contemplada en el "Estatuto jurídico de radio y televisión" y en cuya discusión y debate también intervenimos.

Pero además, y dado que el gobierno no se quiso comprometer formalmente en un plazo concreto de creación y concesión del tercer canal, los Socialistes de Catalunya pusimos nuestro empeño para conseguir que en esta misma disposición transitoria octava se incluyera un apartado que dice exactamente: **"Hasta la puesta en funcionamiento efectivo de este nuevo canal de televisión, Radiotelevisión Española (RTVE) articulará, a través de su organización en Catalunya, un régimen transitorio de programación específica para el territorio de Cataluña, que Televisión Española emitirá por la segunda cadena (UHF)."**

Este es un punto especialmente importante por varias razones:

a) Porque hay establecidas reglas internacionales según las cuales no se puede crear un tercer canal de televisión hasta que el segundo no cubra enteramente el territorio del país de que se trate y hoy, en el Estado español, el segundo canal tiene una cobertura muy deficiente y llega con especiales dificultades técnicas en muchas zonas, incluido el propio territorio de Catalunya.

b) Sería necesario convertir en precedente el que el segundo canal (UHF) pasara a ser una cadena de las autonomías que permitiera ser desconectada a discrecionalidad del territorio autónomo en función de su propia capacidad de producción televisiva y del interés de la programación establecida. Ello conlleva la ventaja de que no tiene un incremento de coste, sólo habría que replantear la cobertura técnica para que llegase a todos los lugares; además, el nivel de audiencia sería más alto en el segundo canal que en un posible tercero, a pesar de que sería inferior al primero aunque ello se podría paliar con un relanzamiento publicitario.

Tareas inmediatas

— Creación, desde la Generalitat, de un Consejo Asesor capaz ya de intervenir en la programación catalana que se emite actualmente por el primer y segundo canal.

— Utilización desde este momento de las posibilidades de desconexión del segundo canal UHF para incrementar la programación catalana.

— Gestión económica de la malversación del presupuesto de la televisión y la radio en Catalunya, acabando con los bajos rendimientos en el trabajo. Para conseguirlo, los Socialistas queremos intervenir directamente en el nombramiento del delegado territorial de Radiotelevisión en Catalunya así como de los otros cargos directivos asegurando que las responsabilidades **Artalgan** en personas de probada eficacia y honradez.

FUNDACIÓ CASANOVAS I LLOMBART
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ

Ley de divorcio

UNA URGENCIA INAPLAZABLE

El fenómeno del divorcio no debe ser analizado de manera aislada y fuera de su contexto social, sino que forma parte de una práctica mundialmente aceptada, de forma muy especial en los países de la Europa occidental que tan a menudo sirven de ejemplo en los discursos preelectorales a los políticos de la UCD.

El divorcio es mayoritariamente admitido dentro y fuera de nuestro país como solución al posible fracaso matrimonial, porque no hay que buscar víctimas permanentes de un error cometido en determinadas circunstancias, ni se puede obligar a vivir en conflicto constante a dos personas que no lo desean. La institución familiar tiene características propias. La vida en común es algo complejo que puede sufrir influencias internas y externas a lo largo de los años.

Hoy existen muchas parejas que han optado por la **separación de hecho** tratando de buscar una salida a una convivencia difícil. Pero es necesario que la ley dé una salida legal a estas situaciones para que los separados puedan reencontrar la tranquilidad y la libertad y que a la vez permita que muchas parejas que han optado por dar por terminada una opción de vida familiar tengan la posibilidad de construir otra familia.

El divorcio que queremos los socialistas

La inestabilidad de unas relaciones conyugales conflictivas y el proceso de neurotización que puede comportar vivir en una situación de conflicto constante pueden ser causa de suicidios, etc., como por desgracia vemos a menudo en las páginas de sucesos.

El 30 de mayo de 1979, los Socialistas presentamos un proyecto de ley de Divorcio que fue derrotado por la mayoría parlamentaria UCD-Coalición Democrática, aunque dado que la votación fue secreta se perdió por muy pocos votos, lo que indica que no hay criterios homogéneos dentro del Partido del Gobierno.

Nuestro proyecto fue presentado delante del incumplimiento por parte de UCD de los compromisos asumidos en los Pactos de la Moncloa, que comportaban la presentación de un proyecto de ley del Divorcio dentro del marco de la pasada legislatura. Ahora, finalmente, y con un retraso de dos años, el Partido del Gobierno ha presentado un proyecto de ley de Divorcio que tiene muchos puntos inaceptables y que los socialistas tenemos el firme propósito de enmendar en el Congreso de los Diputados.

Un tema fundamental para nosotros es que el divorcio pueda ser pedido por los cónyuges por mutuo consenso, es decir, de acuerdo. En este caso las dos partes podrán guardar silencio sobre las causas del divorcio, de manera que sus divergencias puedan formar parte exclusiva de su vida privada.

De todas formas, y dado que la interrupción de la vida en común no siempre se produce por la vía del acuerdo, sino al contrario, hay que prever una cantidad de causas que, sin buscar culpabilidades, permitan al que desee divorciarse poder hacerlo:

Causas de divorcio:

1.- El transcurso de un año desde la firmeza de la sentencia o desde la separación de hecho y en distinto domicilio libremente consentida.

2.- La falta de consumación del matrimonio a partir del año de su celebración.

3.- La esterilidad de uno de los cónyuges anterior al matrimonio e ignorada por el otro, así como la esterilidad sobrevenida con posterioridad al matrimonio cuando no exista descendencia común. En ambos casos, la acción no podrá ser ejercitada hasta que hayan transcurrido tres años desde la celebración del matrimonio.

4.- La conducta o situación personal de uno de los cónyuges que produzca tal perturbación en las relaciones matrimoniales que haga insoportable o muy difícil para el otro cónyuge o para los hijos la continuación de la vida en común.

5.- El quebrantamiento de la fidelidad conyugal no consentido ni perdonado. En todo caso, la acción sólo podrá ejercitarse dentro de los seis meses a partir del momento en que se tuvo conocimiento de ello y nunca después de transcurridos tres años.

6.- El alcoholismo y la toxicomanía.

7.- Los malos tratamientos de obra y las injurias graves reiteradas, así como las acciones que puedan poner en peligro la vida del otro cónyuge, de los hijos comunes o de los de cualquiera de los cónyuges.

8.- La bigamia, sin perjuicio de la acción de nulidad que pueda ejercitar cualquiera de los cónyuges.

9.- El desamparo de la familia.

10.- El abandono durante un año del cónyuge o de los hijos comunes o de los de cualquiera de los cónyuges.

11.- La desaparición sin noticias de uno de los cónyuges durante un año.

12.- La negativa permanente a la procreación o al acto conyugal.

13.- La inducción a la prostitución del cónyuge, de los hijos comunes o de los de cualquiera de los cónyuges.

Hasta aquí nuestros puntos de vista, ahora habrá que esperar a ver cómo defienden los suyos los señores de UCD.

Anna BALLETBÓ

"Cautivo y desarmado el Ejército rojo"

LAS OLIMPIADAS SE ACABAN

La reciente decisión del Comité Olímpico Norteamericano de no participar en la Olimpiada de Moscú plantea en toda su crudeza la necesidad de comenzar a pensar en una alternativa deportiva a las olimpiadas ideológicas.

No ha existido una sola olimpiada sobre la que no hayan aleteado los vaivenes de la política internacional: la primera guerra mundial, el nazismo, la segunda guerra mundial, la creación del Estado de Israel, la invasión soviética de Hungría y la intervención anglofrancesa en el Canal de Suez, la crisis interalemana, el racismo del Régimen de Pretoria, la protesta de los negros americanos y la entrada en escena el Tercer Mundo, el conflicto palestino-israelí y ahora lo que parece la reanudación de la guerra fría: el conflicto entre bloques.

La coexistencia pacífica hacía que la confrontación entre los bloques se realizara por otros procedimientos: las grandes agencias internacionales, las publicaciones y, porque no, los estadios deportivos. La explotación que se hacía de los países "medalleros" de sus victorias no era otra cosa que el lanzamiento de distintos sistemas, de distintas formas de entender la vida. Nunca un "marine" se pareció tanto a Mark Spitz cuando en los USA se vendió su imagen de "americano ganador".

El Black Power tampoco estará en Moscú.

¿El Olimpismo se acaba?. Todo parece indicar que sí y tal como se han desarrollado las cosas hay que pensar que ¡por fin se acaba!. Mantener la situación como hasta el momento sólo puede responder a una visión farisaica de las Olimpiadas.

Cuando la posibilidad de que no se celebraran las olimpiadas era tan sólo un rumor, el diario francés "L'équipe" planteaba una alternativa: los campeonatos del mundo individuales. Es decir, que los atletas solamente se representarían a ellos mismos escapando de las ceremonias de banderas, himnos, etc.

En esta línea parecen que estan los atletas españoles ante la poca decisión de Gobierno y Comité Olímpico Español. Si la política dice que no se debe asistir a Moscú, los deportistas españoles irán a título de independientes. El Olimpismo se acaba. ¿Por fin?.

R.M.

Seminari de Formació

ELS SOCIALISTES AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Per als propers dies 26 i 27 d'abril a l'Hotel Rossinyol de Valldoreix (Sant Cugat del Vallès), la Secretaria Nacional de Formació del PSC (PSC-PSOE) ha organitzat un seminari sota el títol "Els ocialistes al Parlament de atalunya" que comptarà amb es ponències següents:

- Dia 26 a les 10,30:
  El Parlament a l'Estat modern, per Ismael Pitarch.
- A les 16,30:
  Les eleccions del 20-3-80, per Isidre Molas.
- A les 18,30:
  Parlament actual i les propostes socialistes, per Eduardo Martín.
- Dia 27, a les 10,30:
  L'estratègia socialista per als propers quatre anys per Pere Jover.

Aquest seminari és continuació del ja celebrat els passats dies 11, 12 i 13 sota el títol "La política parlamentària dels socialistes", que va versar sobre la política socialista al parlament espanyol.

La secretaria de Formació está preparant per al proper mes de maig un nou seminari sobre les centrals nuclears que se celebrarà a Móra d'Ebre, un altre sobre els poders econòmics i, per a més endavant, un altre sobre la reforma social.

Per a informació i inscripcions podeu dirigir-vos a la Secretaria de Formació del PSC, c/. Canuda, 26-1ª. Telefon 301 75 99.

ESPURNES

Fraga: "Cal organitzar el centre-dreta en la democràcia espanyola".

Que traduït vol dir: Com que no és possible fer marxa enrera, cal organitzar el gir a una dreta que, anomenada "centre", encalli el procés de democratització.

Aristòtil, a la seva obra "Política": "El temor torna més atent respecte a la seguretat de l'Estat. Aquells que vetllen per la seva salut cal que fingeixin de tant en tant alguns perills o atansar riscs que estaven allunyats perquè els ciutadans, alarmats, romanguin sempre alerta com amb guàrdia nocturna".

¡Carai! Segur que heu tingut lectors espavilats i deixebles avantatjats vint-t-i-tres segles després... al Foment i al seu entorn.

Cassius Clay: "Hi ha dos homes dolents: El nordamericà i el rus"

Mira el santoral, Cassius, i veuràs la poca quantitat de sants que hi ha d'aquestes nacionalitats.

Andrew Young, ex-Embaixador dels EEUU a la ONU, visitant una posició avançada del Polisario: "Quan el poble nordamericà conegui la vostra història, es farà amic vostre"

El què vol dir que ara no és amic seu per ignorància històrica.

"La dreta escamoteja l'Estatut a Andalusia"

La postura d'UCD, a més d'inoperant, ha caigut altra vegada en el gran error històric d'intentar retardar el procés de la gran unitat.

Aquella on no hi hagi espanyols discriminats...

Joan SENTENÀ

EL PERIÓDICO de CATALUNYA

Las causas profundas de lo que ha pasado

La victoria del catalanismo conservador sobre el socialismo autonomista y federal de la "Catalunya Nova" ha sido tan inesperada y rotunda que no bastan las explicaciones superficiales, aunque tengan una gran parte de verdad.

Voy a intentar el esclarecimiento de algunas causas profundas del cambio producido entre el electorado catalán.

— La primera, se encuentra en la desesperante crisis económica. Frente a ella el Gobierno de UCD no tiene respuesta y el PSOE vio rechazada, el 1 de marzo de 1979, su moderada alternativa por los electores españoles. En aquel entonces, Suárez forzó el voto del miedo ante el demonio marxista y apeló al alto componente iletrado, conservador e irracional de una población desmoralizada por cuarenta años de dictadura. Un año más tarde, los socialistas catalanes sufren su parte correspondiente de aquella derrota, aunque esta vez el desgastado Suárez cuenta con un sustituto en plena forma, agresivo y dinámico: Jordi Pujol.

— La crisis ha lanzado a una parte de los trabajadores de Catalunya en brazos de quien parece contar con la confianza del capitalismo nacional y multinacional. Seguir apoyando a unos socialistas que no han logrado la ruptura con los poderes económicos tradicionales sería inútil. La mayoría popular no puede entender el sentido de una larga y paciente conquista de parcelas de poder democrático.

La izquierda no tuvo energía, en 1975, para forzar la ruptura democrática, como no la tuvo en 1931. Por eso hubo entonces y ha habido ahora un "bienio progresista" (1931-33 y 1977-79), cuyo entusiasmo triunfalista ocultaba una extremada moderación frente al bloque de poder económico, con la excusa de no forzar una involución posible y con el patriotismo constructivo de poner las bases jurídicas de la democracia (Constitución abierta, Estatutos de autonomía, etc.). En 1933 el pueblo dejó de apoyar a los reformistas republicanos y, por tanto, las Derechas recuperaron el poder formal, precisamente porque nadie les había arrebatado el poder material. En Catalunya la Lliga Catalana recuperaba terreno frente a la ERC progresista a los dos años del **susto** republicano. Hoy las fuerzas conservadoras catalanas se han repuesto del **susto** socialista. Todo lo que el PSC ha hecho por la autonomía democrática (restablecimiento de la Generalitat, Constitución autonomista, Estatut, etc.) va a ser aprovechado —tan sólo hasta donde convenga— por una Derecha que andaba buscando un sustituto de Tarradellas digno de él.

— La tercera causa del fracaso socialista es su incipiente y escaso enraizamiento en las clases populares. El PSC ha tenido que pagar su contradicción de ser una esperanza tan sólo electoral y no haber podido dedicar más tiempo y energía a la fortificación pedagógica de su heterogénea base.

— La cuarta causa. La Derecha catalana ha tocado el clarín. Ha volcado todas sus fuerzas económicas propagandísticas e ideológicas en una gran campaña del miedo, la conservación y los slogans irracionales y sentimentales, con fuertes componentes personalistas, autoritarios; de un patriotismo abstracto y visceral: igual que ha hecho siempre toda Derecha y, mucho más, la española. Hasta los **españolistas** han votado el **nacionalismo** catalán.

Adolfo Suárez. ¿Ha sido éste el otro gran derrotado de estas elecciones o, por el contrario, es Jordi Pujol —junto con el caudillo vasco Garaikoetxea, y el señorito andaluz Rojas Marcos— el principal soporte de esa Confederación Española de Derechos Autónomos que el capitalismo hispano necesita para renovar, en el marco de una democracia amenazante y amenazada, su secular poder de dominación?

José A.° GONZALEZ CASANOVA

¿El nacionalismo como pretexto?

La burguesía rural conservadora de comarcas ha votado Pujol, pero también ha logrado éste el voto útil y miedoso de quienes, en los barrios altos de Barcelona, habían votado antes a UCD e, incluso, a Alianza Popular. La mentalidad "botiguera" se ha identificado con el slogan inteligente de "Ara convé Pujol".

Para impedir el resurgimiento de UCD, Pujol deberá ser muy conservador. Pero los grandes intereses capitalistas (poco liberales y casi nada democráticos) son un peso tremendo para la pequeña burguesía industrial y mercantil.

Para el catalán medio, ¿quién es más nacionalista?: ¿el posibilista, pactista y maniobrero Pujol o el intransigente y purista Barrera? ¿Cómo coexistirá la cautela de CDC (que no reclamará la totalidad de competencias que la Constitución y el Estatuto —forjados y forzados por el PSC— conceden a Catalunya hasta que tenga la plena seguridad de que la izquierda no gobernará nunca en el país) y las exigencias verbales de ERC en favor de una plenitud autonómica e, incluso, confederal, rayana en la independencia?

Es verdad que el catalanismo histórico y pequeño burgés de ERC es quien le ha arrancado más votos al PSC-PSOE. Este ha perdido casi el 20 por ciento de su anterior electorado, debido, en parte, a la abstención de un proletariado desmoralizado y desorientado, pero en parte también al trasvase de votos al PSA y, sobre todo, a ERC. ¿Se trata de una actitud sensata y agradecida al esfuerzo constitucional y estatutario del PSC y del PSOE, sin los cuales no se hubieran logrado la Constitución y el Estatuto más abiertos, generosos y progresistas que ha tenido nunca España y Catalunya? Como Pujol ha denunciado a los dos grandes partidos españoles por utilizar Catalunya para sus enfrentamientos, así también podría denunciarse la utilización egoísta por parte de un sector catalanista de la pequeña burguesía del combate y de los éxitos autonomistas del nacionalismo federal e internacionalista del PSC-PSOE.

¿Aún confían los "botiguers" en los créditos bancarios? Lo cierto es que siguen considerando extranjera a la clase obrera inmigrada y, al socialismo, como algo contrario a la "esencia eterna" de Catalunya, es decir a sus pequeños intereses económicos.

El nacionalismo amenaza con volver a ser una vez más la coartada ideológica de unas clases insolidarias.

José A.° GONZALEZ CASANOVA

AVUI

«Perquè he votat socialista»

"La raó de la meva militància al Partit dels Socialistes de Catalunya és ben senzilla: No n'he trobat un altre de millor. A un partit polític jo no li demano que em subministri un dogma, ni el paradís perdut ni, en conseqüència, la llibertat amb autogovern socialista dels Països Catalans. Jo, que sóc de mena arrelada a la terra que trepitjo, no em fio dels partits que m'ofereixen dogmes, ni dels que em prometen més del que sé que em poden donar.

Sé, a més, que aquells partits que es proclamen absolutament independents de la política espanyola no m'acaben de dir la veritat, per la senzilla raó que, avui i en el context polític en què ens trobem, cap formació política no pot actuar, en el marc de la legalitat, amb absoluta independència de la política espanyola.

Posats doncs en el marc de la legalitat i acceptada, encara que a contracor, la Constitució de l'Estat espanyol, la nostra política és una política depenent. L'avantatge dels partits articulats amb altres partits de l'Estat espanyol és que ensenyen les cartes.

Cal que digui també que des de sempre i per herència em trobo políticament al costat de la classe treballadora.

Sóc de la generació que va viure la guerra civil i la guerra civil va migpartir Catalunya de la mateixa manera que va migpartir Espanya. Vaig ser doncs doblement perdedora en aquella derrota del 39, i cal que subratlli doblement, car el capital català va guanyar la partida, si voleu amb una mica de remordiment, però la va guanyar i en va treure abundants beneficis. Si avui la nostra classe treballadora està formada amb un alt percentatge d'immigrants no és culpa meva ni d'ells. Som aquí junts, tant si ens agrada com no i jo vull lluitar al costat d'ells. Tractaré de fer-me entendre, tractaré que em trobin ferma amb els meus pressupòsits de catalanitat, però no els imposaré l'aleatori orgull de portar vuit cognoms catalans de rengle. Es més, tant si us sembla clar com no, em sento més solidària, més amiga, més congènere d'en Ramón Fernández Jurado que del senyor Carles Ferrer i Salat, és una qüestió de perspectiva.

El Partit dels Socialistes de Catalunya hem cregut que no calia afirmar la nostra catalanitat i potser, de cara a la publicitat, ha estat un error, però jo crec que ni en Joan Reventós ni molts d'altres han d'explicar per qui lluiten i com i perquè.

La burgesia té el mal costum d'atribuir-se sempre la prioritat de tots els dons de la terra, sempre disposada a explicar-te que et malfiïs del foraster, però no està mai disposada a amollar ni un ral per finançar la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra ferma catalanitat. Jo no m'he triat la Catalunya que tenim avui, ni jo ni l'immigrat, però els que van finançar la **Cruzada,** els que es van enriquir amb terrenys i telers i "cupos" de cotó, aquests sí que la van triar. I tal com la tenim l'hem de tirar endavant i això és el que proposa el programa de govern socialista. Jo l'he llegit i m'agrada i per això he votat socialista.

Maria-Aurèlia CAPMANY

Diario16

Europa, la crisis y los socialistas

Los socialistas europeos somos todos fuerzas políticas que hemos rechazado la economía administrativa por razones de libertad y de principio. Y, a partir de este hecho central, es falso que exista libertad en una sociedad en que no habría más que una traducción exclusivamente política y toda la economía fuera exclusivamente administrativa. Pero una vez marcado esto, henos aquí occidentales y en condiciones tales que la imagen internacional del socialismo democrático no está todavía clara. Peor que esto: es desconocida. Queda por construir nuestra identidad propia y pienso que el problema que nos encontramos, en la medida en que es común, es el de saber qué papel y qué límites asignamos a las fuerzas en el mercado.

Me pregunto si el hecho de reflexionar sobre la dimensión de la crisis europea no podría permitirnos adelantar un paso hacia la comprensión mutua.

Hay que cambiar la táctica

Nosotros nos hemos contentado únicamente con corregir a través de los impuestos, las escuelas, los sistemas de garantías sociales, etc, las injusticias del capitalismo pero dejando funcionar el sistema tal cual. Y esta apuesta fue eficaz mientras el capitalismo en sí mismo daba resultados. Sin embargo, en el estado en que se encuentra en este momento, no podemos mantener este estado de cosas en el futuro.

Y es en el fondo nuestra capacidad para hacer coincidir la práctica con la teoría lo que dará a nuestra unión calidad y fuerza.

Pienso concretamente en nuestros camaradas socialdemocrátas alemanes, que desde el momento en que oyen hablar de planning piensan inmediatamente en "gosplan" y en Moscú. Por otra parte, hay otros que cuando oyen hablar de fuerza en el mercado lo traducen por criptocapitalismo, traición y abandono del socialismo. ¿Podemos, de alguna manera, salir de este círculo?.

SUBSCRIVIU-VOS A L'OPINIÓ SOCIALISTA

CANUDA, 26, 1er

Subcripció anual 800 Ptes.
(24 números)
Subscripció semestral 400 Ptes.

Nom .....

.....

Adreça .....

Població ..... D.P. .....

Forma de pagament: Taló bancari o contra reembors.

FUNDACIO CAMPALANS DOCUMENTACIO

Després de les eleccions

Ja han passat les eleccions al Parlament de Catalunya. La campanya electoral i la jornada del 20 de març han quedat enrera.

Ara, després dels resultats, els socialistes hem passat a ser el primer partit de l'oposició, en el context d'una Catalunya que ha recuperat les seves institucions més seculars.

En el si del partit s'obre un període de reflexió a partir de cada militant, cada agrupació i cada federació, que culminarà amb el Congrés que es celebrarà el proper mes de juliol.

A algunes de les imatges d'aquesta pàgina podeu veure aspectes del Consell de la Federació de Barcelona que va tenir lloc pocs dies després del 20 de març.